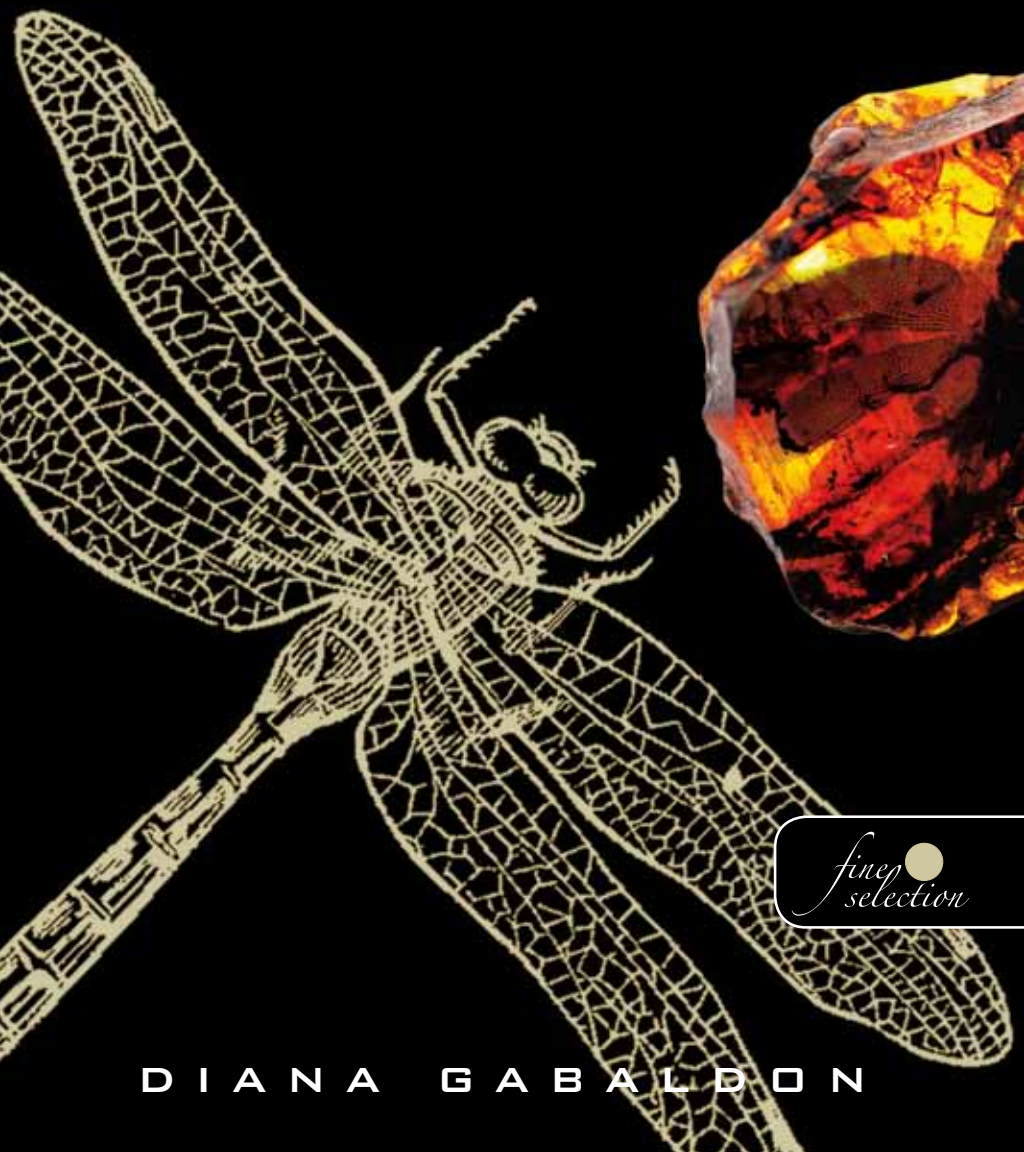

2 Outlander

Szitakötő borostyánban

fine ●
selection

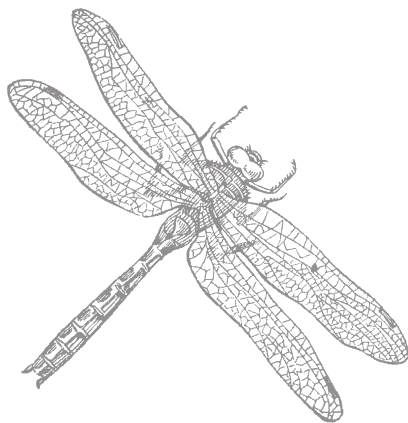
DIANA GABALDON

DIANA GABALDON

DRAGONFLY IN AMBER

SZICAKÖTŐ
BOROSTYÁNBAN

Az Outlander-sorozat második kötete

*Férjemnek,
Doug Watkinsnak,
köszönettel a Nyersanyagért*

Prologus

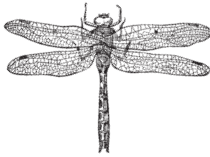
Háromszor ébredtem fel a hajnal előtti sötétségben. Először bánatomban, azután örömben, és végül magányomban. A csontomig hatoló veszteség könnyei lassan ébresztettek fel, úgy mosva végig az arcomat, mint egy nedves kendőt tartó kéz vigasztaló érintése. Az átázott párnába fúrtam az arcomat, és vitorlázni kezdtem a sós vizű folyón a gyászos emlékek barlangjába, az álom földöntúli mélységeibe.

Másodjára a lázas boldogságtól ébredtem fel, a fizikai egyesülés hevében ijeként megfeszült testtel, amint friss teste a bőrömhöz ért, s az érintése úgy halt el az idegpályáimon, ahogy a középpontomból kiinduló, felemésztő láz hullámai. Elhessegettem magamtól az eszméletet, ismét megfordultam, a férfiak kielégített vágyának csipős, meleg illatát keresve, és az álmat, szerelmem biztonságot nyújtó karjaiban.

*Amikor harmadszor is felébredtem, egyedül voltam, túl a szerelem vagy a gyász hatáskörén. A kövek látványa élénken élt még a fejemben. Egy apró köré, az álló köveké egy meredek, zöld domb tetején. A domb neve *Craigh na Dun*; a tündék dombja. Egyesek szerint a domb elvarázsolt hely, mások szerint elátkozott. Mindkét vélemény helytálló. De senki nem ismeri a kövek funkcióját vagy célját.*

Kivéve engem.

ELSŐ RÉSZ

TÜKÖR ÁLTAL HOMÁLYOSAN

Inverness, 1968

Leltár

Roger Wakefield a szoba közepén állt, és úgy érezte, mintha körbevették volna. Ezt az illúziót nagyrészt igazoltnak találta, ugyanis *valóban* körbevették: asztalok, amiket nappok és mementók borítottak, súlyos, Viktória-korabeli bútordarabok, telepakolva díszes bársony- és kaszímírterítőcskékkal, apró, fonott szőnyegek, amelyek a csiszolt, fényes fa alatt heverték, ravaszul kivárva az alkalmat, hogy megcsúszhassanak egy gyanútlan láb alatt. Tizenkét szobányi bútor, ruha és papír vette körül. És a könyvek. Te jó ég, mennyi könyv!

A dolgozószobának, ahol állt, három fala mentén könyvespolcok sorakoztak, és mindegyik roskadásig tele volt zsúfolva. A borjúbőrbe kötött sorozatok előtt színes, csiricsaré krimik kupacai heverték, megszűnt könyvtárakból származó ősrégi kötetek sorakoztak a polcokon, és szórólapok, prospektusok és kézzel fűzött kéziratok ezrei halmozódtak fel közöttük.

A ház többi részében is hasonló körülmények uralkodtak. Könyvek és papírok foglaltak el minden vízszintes felületet, és minden szekrény recsegett és nyikorgott az illesztéseinél. Roger néhai nevelőapja hosszú, teljes életet élt, jó tíz évvel túlteljesítve a bibliailag kiutalt hetven esztendőt. És nyolcvanvalahány éve alatt Mr. Reginald Wakefield soha semmit nem dobott ki.

Roger elfojtotta a késztetést, hogy kirohanjon a bejárati ajtón, bevesse magát Morris Minorjába és visszainduljon Oxfordba, az időjárás és a vandálok kénye-kedvére hagyva az udvarházat. Nyugodj meg, mondta

magának, miközben mélyeket lélegzett. Menni fog. A könyvekkel nem lesz nehéz dolgod; csak át kell őket válogatni, és hívni valakit, aki eljön és elszállítja őket. Persze akkora teherautó kell majd hozzá, mint egy va-
gon, de meg lehet csinálni. A ruhákkal nem lesz gond. Az Oxfam kapja majd meg őket.

Azt nem tudta, mihez kezd majd az Oxfam egy halom mellényes, fekete öltönnyel, amelyek úgy 1948-ból valók, de talán a szükséget szenvedők nem olyan válogatósak. Kezdte egy kicsit könnyebben venni a levegőt. Egyhavi szabadságot kért az oxfordi Történelem Tanszéktől, hogy rendezze a tiszteletes dolgait. Lehet, hogy mégiscsak elég lesz ennyi. Zaklatot-
tabb pillanataiban úgy tűnt számára, mintha ez a feladat éveket igényelne.

Az egyik asztal felé indult, és felvett róla egy apró porcelánedényt, ami tele volt kicsi fémnégyszögekkel; ólomból készült „bilétákkal”, amiket a tizennyolcadik századi koldusok kaptak az egyházközségtől, egyfajta engedély gyanánt. A lámpa mellett kőből készült palackok gyűjteménye állt, mellettük pedig egy szaruból készült tubákos szelence, ezüsttel ki-
rakva. Ajándékozza egy múzeumnak? – gondolkozott el Roger bizonytalanul. A ház tele volt jakobita relikviákkal; a tiszteletes amatőr történész volt, és a tizennyolcadik század volt a kedvenc vadászterülete.

Roger ujjai akaratlanul is kinyúltak, hogy megszimogassák a tubákos szelence felszínét, és kirajzolják a belevéselt feliratot, a neveket és dátumokat: Canongate Szabócéhének Elnökei és Kincstárnokai Edinburghban, 1726-ban. Lehet, hogy érdemes lenne megőrizni a tiszteletes gyűjteményének válogatottabb darabjait? De rögtön visszakozott, határozottan megrázva a fejét. – Semmit nem teszünk el – mondta hangosan. – Erre vezet az örületnek útja. – Vagy legalábbis a hörcsöggé válás első lépései. Ha elkezd megtartani dolgokat, a végén az egész mindenséget meg fogja őrizni, ebben az óriási házban fog élni, hulladékok nemzedékei között. – És magamban fogok beszélni – motyogta mellé.

A hulladékok nemzedékeinek gondolata felidézte benne a garázs képét, és ettől egy kicsit megrogyott a térde. A tiszteletes, aki igazából Roger nagy-nagybátyja volt, öt éves korában fogadta örökbe, miután a szülei meghaltak a második világháborúban; az anyja a Blitzben, az apja pedig a Csatorna sötét vízei felett. A tiszteletes a rá jellemző gyűjtögetőösztön-
nel megtartotta Roger szüleinek összes ingóságát, amelyek ládáiban és

dobozokban sorakoztak a garázs végében. Roger pontosan tudta, hogy senki nem nyitott ki egyet sem a dobozok közül az elmúlt húsz évben.

Roger egy ószövetségi átkot morgott a gondolatra, hogy a szülei mentőit kell majd áttúrnia. – Ó, Istenem – mondta hangosan. – Bármit, csak azt ne!

Ezt a megjegyzést nem pont imának szánta, de úgy harsant fel az ajtócsengő, mintha erre érkezne válaszul, amitől Roger meglepetésében a nyelvébe harapott.

Az udvarház bejárata nedves időben hajlamos volt beragadni, ami azt jelentette, hogy szinte örökké szorult. Roger nagy nehezen kiszabadította a hangosan nyikorgó ajtót, és egy nőt talált a küszöbén.

– Segíthetek valamiben?

A nő középmagas volt és nagyon csinos. Első pillantásra a finom csontozat és fehér vászon benyomása maradt meg róla az emberben, amit gazdagon burjánzó, göndör barna haj koronázott, egyfajta félig megzabolázott kontyban. A hajzuhatag közepén pedig a legfeltűnőbb világos szempár tündökölt, ami olyan árnyalatú volt, mint a koros sherry.

A szempár pillantása felszaladt a férfi negyvenötös tornacipőjétől egészen az arcáig, ami másfél fejjel az övé felett tornyosult. A féloldalas mosoly szélesebbé vált.

– Utálok közhelyekkel indítani – szólalt meg a nő –, de Istenem, hogy megnőttél, kis Roger!

Roger érezte, hogy elvörösödik. A nő felnevetett, és kinyújtotta a kezét. – *Tényleg* maga Roger, igaz? Az én nevem Claire Randall; a tiszteletes régi barátja voltam. De magát öt éves kora óta nem láttam.

– Ööö, azt mondja, az apám barátja *volt*? Akkor már biztosan tudja...

A mosoly eltűnt, és sajnálat vette át a helyét.

– Igen, rettenetesen szomorú lettem, amikor meghallottam. A *szíve* volt az, ugye?

– Ööö, igen. Nagyon hirtelen történt. Csak most érkeztem Oxfordból, hogy elkezdjem elintézni a... mindent. – Roger határozatlanul körbeintett, mozdulatába belefoglalva a tiszteletes halálát, a mögötte lévő házat és annak minden tartalmát.

– Amennyire az apja könyvtárára emlékszem, ez a kis feladat legalább karácsonyig el fog tartani – jegyezte meg Claire.

– Ebben az esetben talán nem kellene zavarnunk magát – mondta egy lány, amerikai akcentusú hang.

– Ó, el is felejtettem – kapott észbe Claire, félig a lány felé fordulva, aki takarásban állt a tornác szélénél. – Roger Wakefield; a lányom, Brianna.

Brianna Randall, arcán szégyenlős mosollyal előrelépett. Roger pár pillanatig csak bámulta, majd eszébe jutott a jómodor. Hátralépett, szélesre tárta az ajtót, és átfutott az agyán, hogy vajon mikor cserélt inget utoljára.

– Dehogy, dehogy – mondta szívélyesen. – Éppen szünetet készültem tartani. Nem jönnek be?

A folyosó felé invitálta a két nőt, a tiszteletes dolgozószobájának irányába, miközben megállapította, hogy a lány nemcsak határozottan bájos, de egyben az egyik legmagasabb nő, akit valaha közlől látott. Legalább száznyolcvan centi lehet, gondolta, látván, hogy a feje búbja majdnem a folyosó plafonját súrolja. Miközben követte, öntudatlanul is kihúzta magát, teljes százkilencven centiméteres magasságában. Az utolsó pillanatban húzta le a fejét, nehogy beverje a dolgozószoba ajtófélfájába, miközben követte a két nőt a helyiségbe.

– Már korábban is el akartam jönni – mondta Claire, miközben elhelyezkedett a hatalmas karosszékben. A tiszteletes dolgozószobájának negyedik falát a padlótól a mennyezetig érő ablakok foglalták el, és a napfény megcsillant a gyöngyház csaton Claire hajában. Göndör tincsei kezdtek megszökni a rabságból, és a nő szórakozottan a füle mögé simította az egyiket, miközben beszélt.

– Ami azt illeti, tavaly meg is szerveztem az ideutat, de aztán vészhelyzet támadt a bostoni kórházban. Orvos vagyok – magyarázta, miközben vágott egy grimaszt, látva Roger meglepetését, amit a férfinak nem sikerült teljesen palástolnia. – De végtelenül sajnálom, hogy nem sikerült; nagyon szerettem volna még egyszer találkozni az apjával.

Rogert kíváncsivá tette, hogy vajon miért is vannak most itt, amikor tudják, hogy a tiszteletes elhunyt, de ezt igazán udvariatság lett volna megkérdezni. Inkább így fogalmazott:

– Ezek szerint most turistaúton vannak erre felé?

– Igen, Londonból autóztunk ide – felelte Claire. A lányára mosolygott. – Szerettem volna, ha Bree látja ezt a vidéket; a beszédéből soha nem jönne rá, de ő éppen olyan angol, mint én vagyok, bár soha nem élt itt.

– Tényleg? – Roger Briannára pillantott. Tényleg nem tűnik angolnak, gondolta; a magasságán túl sem a sűrű, vörös hajával, amely zuhatagként omlik a vállára, sem erős, éles arccsontjaival, meg hosszú és egyenes orrával – talán egy icipicit túlságosan is hosszú orrával.

– Én Amerikában születtem – magyarázta Brianna –, de anya és apa mindketten angolok... vagyis azok voltak.

– Voltak?

– A férjem két éve meghalt – mondta Claire. – Szerintem ismerte is őt. Frank Randall.

– *Frank* Randall! Hát persze! – Roger a homlokára csapott és érezte, ahogy Brianna kuncogásától az arcát elönti a pír. – Biztos azt gondolják, hogy teljesen bolond vagyok, de csak most jöttem rá, hogy kik maguk.

A név sok mindent megmagyarázott; Frank Randall kiváló történész volt és a tiszteletes jóbarátja; éveken át cserélgettek egymás között jakobita tárgyakat, bár Frank Randall legalább tíz éve nem látogatott el az udvarházba.

– Szóval az Inverness környéki történelmi emlékhelyeket fogják meglátogatni? – kockáztatta meg Roger. – Cullodenben jártak már?

– Még nem – felelte Brianna. – Úgy gondoltuk, majd a hét vége felé megyünk oda. – A válaszmosolya udvarias volt, de semmi több.

– Ma délutánra feliratkoztunk egy Loch Ness-i kirándulásra – magyarázta Claire. – És talán holnap Fort Williambe is elautózunk, vagy csak körbenézünk Invernessben; ez a hely sokat nőtt, mióta nem jártam itt.

– És mikor járt itt utoljára? – Roger azon töprengett, illik-e felajánlani a szolgálatait idegenvezetőként. Tényleg nem szabadna az idejét pazarolnia, de Randallék a tiszteletes régi barátai. Egyébként is, egy autóút Fort Williambe két csinos hölgy társaságában sokkal vonzóbb programnak tűnt, mint a garázs kitakarítása, ami a következő tennivaló volt a listáján.

– Ó, több mint húsz éve. Nagyon régen. – Claire hangja furcsán csengett, amire Roger felkapta a fejét, de a nő mosolyogva pillantott a szemébe.

– Nos – felelte a férfi –, amennyiben bármit tehetek önökért, amíg a Felföldön tartózkodnak...

Claire továbbra is mosolygott, de valami megváltozott az arcában. A férfi szinte úgy érezte, hogy erre a végszóra várt. Claire Briannára pillantott, majd vissza Rogerre.

– Ha már így felajánlotta... – kezdte egyre szélesedő mosollyal.

– Jaj, anya! – Brianna kihúzta magát a székében. – Ne alkalmatlankodjunk, nézd, mennyi dolga van szegény Mr. Wakefieldnek! – Körbeintett a zsúfolt dolgozószobában, ami tele volt csordultig pakolt dobozokkal és végtelen könyvkupacokkal.

– Ó, egyáltalán nem veszem alkalmatlankodásnak! – tiltakozott Roger. – Ööö... Pontosan miről van szó?

Claire egy csillapító pillantást vetett a lányára. – Nem az volt a tervem, hogy fejbe vágom és elrángatom – jelentette ki fensőbbségesen. – De lehet, hogy ismer valakit, aki tud nekünk segíteni. Egy apró, történelmi feladatról van szó – magyarázta Rogernek. – Szükségem lenne valakire, aki elég jól ismeri a tizennyolcadik századi jakobitákat. Bonnie Prince Charlie-t és a többieket.

Roger érdeklődve előrehajolt. – A jakobitákat? – kérdezte. – Az az időszak nem az erősségem, de valamennyire azért ismerem... Nehéz is lenne nem ismerni, ha az ember ilyen közel lakik Cullodenhez. Tudja, ott volt az utolsó csata – magyarázta Briannának. – Ott csapott össze Bonnie Prince serege Cumberland hercegéével, és ott mészárolták le őket.

– Igen – felelte Claire. – És ami azt illeti, éppen ezzel kapcsolatos az, amire kíváncsi vagyok. – Belenyúlt a retiküljébe, és kihúzott belőle egy összehajtogatott papírost.

Roger kihajtogatta a papírt és gyorsan átnézte a tartalmát. Egy névsor volt, talán harminc személy, csupa férfi. A lap tetején egy címsor állt: JAKOBITA FELKELÉS, 1745, CULLODEN.

– Ó, a negyvenötös? – kérdezte Roger. – Ezek a férfiak Cullodennél harcoltak, igaz?

– Igen – felelte Claire. – Én azt szeretném kideríteni, hogy hányan éltek túl közülük a csatát.

Roger megdörzsölte az állát, miközben gondosan végignézte a listát. – Ez egyszerű kérdés – felelte –, de lehet, hogy a választ nehéz lesz rá megtalálni. Nagyon sok felföldi skót, aki Károly herceget követte, nem kapott külön temetést, miután elesett Culloden mezején. Tömegsírokban hantolták el őket, amelyek felett egyetlenegy sírkő őrizte meg a klán nevét az utókornak.

– Tudom – felelte Claire. – Brianna nem járt ott, de én igen... nagyon régen. – Roger mintha egy átsuhanó árnyékot látott volna meg Claire szemében, ami gyorsan eltűnt, amikor a nő a táskájáért nyúlt. Ez nem csoda, gondolta. Culloden mezeje nagy hatással van az emberre; az ő szemébe is képes volt könnyeket csalni, amikor végignézett azon a lápon, és felidézte azoknak a felföldi skótoknak a lovagiasságát és bátorságát, akiknek a lemészárolt holtteste a gyepek alatt fekszik elhantolva.

Claire további géppel írt lapokat vett elő és átnyújtotta azokat a férfinak. Egy hosszú, fehér ujj szaladt végig az egyik lap margóján. Gyönyörű kezek, jegyezte meg magában Roger; kecses formájú, gondosan ápolt, mindkettőn egy-egy gyűrűvel. A jobb kezén lévő ezüstgyűrű különösen szép volt; egy széles, jakobita karika a Felföld egymásba fonódó motívumával, amit bogáncsvirág díszített.

– Ezek a feleségeik nevei, amennyire ki tudtam őket deríteni. Úgy gondoltam, ez esetleg segíthet, mivel ha a férjük Cullodenben elesett, akkor nehezen találna rájuk, hiszen a nők nagy valószínűséggel újrászasodtak vagy elhagyták az országot. És az ilyesmiről ugye biztosan vannak feljegyzések az egyházközség iratai között? Mindannyian ugyanarról a vidékről származnak; az egyházközség temploma Broch Mordhában volt, ami valamivel távolabb, innen délre fekszik.

– Ez nagyon sokat segítene – felelte Roger kissé meglepetten. – Ez olyasmi, ami a történészeknek nem jutna eszébe.

– Engem nem igazán lehetne történésznek nevezni – mondta Claire Randall szárazon. – Másrészt viszont ha az ember együtt él eggyel, akkor tanul tőle egyet s mást.

– Ez természetes. – Egy gondolat ötlött fel Rogerben, és a felállt a székből. – Rettenetes házigazda vagyok; hadd hozzak maguknak egy italt, ön pedig mesélhetne még erről egy keveset. Talán én magam is tudok segíteni.

A rendetlenség ellenére tudta, hol vannak az italosüvegek, és gyorsan ellátta a vendégeit whiskyvel. Briannáéba rengeteg szódát tett, de észrevette, hogy a lány olyan undorral szürcsöli, mintha hangyasav lenne benne, nem pedig a legjobb glenfiddichi single malt. Claire, aki tisztán kérte az italát, láthatóan sokkal jobban élvezte.

– Nos. – Roger visszaült a helyére, és ismét kézbe vette a papírt. – Ez érdekes probléma a történelmi kutatások szempontjából. Azt mondta, ezek a férfiak ugyanabból az egyházközségből származtak? Gondolom, egy klánból vagy csapatból valók... Úgy látom, többüket is Frasernek hívtak.

Claire bólintott, és a kezét összefonta az ölében. – Ugyanazon a birtokon éltek; egy kis felföldi farmon, amit Broch Tuarachnak hívtak, és a helyiek Lallybrochként ismerték. A Fraser-klán tagjai voltak, bár hivatalosan soha nem esküdtek fel Lord Lovatnak, a klánvezérnek. Ezek a férfiak már a kezdetektől csatlakoztak a felkeléshez; ott harcoltak a prestonpansi csatában is, miközben Lovat emberei csak közvetlenül Culloden előtt léptek színre.

– Igen? Ez érdekes. – Normál körülmények között a tizennyolcadik században az ilyen kicsi bérlők-földművesek ott haltak meg, ahol születtek, és szép rendesen sorakoztak a falu templomkertjében, feljegyezve az egyházközség anyakönyvébe. De Bonnie Prince Charlie 1745-ös kísérlete arra, hogy visszaszerezze Skócia trónját, minden szempontból felborította a dolgok szokásos menetét.

A cullodeni tragédiát követő éhínség során sok felföldi emigrált az Újvilágba; mások a nagyvárosok felé sodródtak a völgyekből és a lópokról, élelem és munka reményében. Néhányan maradtak, makacsul ragaszkodva a földjükhöz és a hagyományaikhoz.

– Ebből lenyűgöző publikációt lehetne írni – gondolkozott hangosan Roger. – Néhány ember életének követése, hogy mi történt velük. Kévésbé lenne érdekes, ha *mindegyikük* elesett volna Cullodennél, de van esélye, hogy néhányan megmenekültek. – Ezt a kutatást hajlamos lett volna akkor is kellemes szórakozási lehetőségként fogadni, ha nem Claire Randall kérte volna rá.

– Igen, azt hiszem, tudok ebben segíteni – mondta, amire válaszul a nő egy meleg mosolyt küldött felé.

– Tényleg megtenné? Ez nagyszerű! – felelte Claire.

– Örömmre szolgálna – válaszolta Roger. Összehajtotta és az asztalra fektette a papírt. – Azonnal nekilátok. De meséljen, milyen volt az útjuk Londonból?

A beszélgetés felszínessé vált, ahogy Randallék elregélték az óceáni útjukat, majd az autózást Londonból. Roger figyelme egy kicsit elterelődött, ahogy tervezgetni kezdte a kutatás menetét. Enyhe büntudat öntötte el, amiért elvállalta; tényleg nem lenne szabad erre pazarolnia az idejét. Másrészt viszont ez érdekes kérdés volt. És lehetséges, hogy képes lesz ezt a feladatot kombinálni a tiszteletes anyagainak elodázhatatlan rendbetételével; azt biztosan tudta, hogy negyvennyolc darab *Jakobiták, vegyes* feliratú kartondoboz várakozik a garázsban. A pusztá gondolatba is beleszédült.

Gyorsan elterelte gondolatait a garázsról, és meglepve észlelte, hogy a beszélgetés váratlanul más irányt vett.

– Druidák? – értetlenkedett Roger. Gyanakodva pislogott a poharába, hogy ellenőrizze, tényleg tett-e bele szódát.

– Nem hallott felőlük? – Claire enyhén csalódottnak tűnt. – Az apja, a tiszteletes sokat tudott róluk, bár csak nem hivatalosan. Lehet, hogy nem tartotta érdemesnek a dolgot arra, hogy magával is megbeszélje; számára az egész egy nagy vicc volt.

Roger megvakarta a fejét, amitől sűrű, fekete haja összekócolódott. – Nem, tényleg nem emlékszem. De igaza van, biztosan csak nem vette komolyan.

– Hát, nem tudom, jobban tette volna-e. – Claire keresztbe tette a lábát. Egy napsugár vetült a lábszárára, kihangsúlyozva a hosszú csont kecsességét a harisnya alatt.

– Amikor utoljára erre jártam Frankkel – Istenem, az már huszonhárom éve volt! –, a tiszteletes azt mesélte neki, hogy van egy csapat helyi, hogy is mondjam, modern druida, azt hiszem, ez rájuk a legjobb szó. Fogalmam sincs, mennyire lehetnek autentikusak; nagyon valószínű, hogy nem túlzottan. – Erre már Brianna is érdeklődve előrehajolt, teljesen megfélekedve a kezében tartott whiskypohárról.

– A tiszteletes hivatalosan nem vehetett róluk tudomást – a pogányság miatt, meg minden, tudja –, de a házvezetőnője, Mrs. Graham is ebbe a csoportba tartozott, úgyhogy a gazdája is értesült időről időre a tetteikről,

és azt a tippet adta Franknek, hogy valamiféle szertartást fognak rendezni Beltane ünnepének hajnalán – mármint május elsején.

Roger bólintott, és megpróbálta feldolgozni az információt, miszerint az idős Mrs. Graham, az a rendkívül illetudó nő pogány rituálékban vett részt, és kőkörök körül táncolt napfelkeltekor. Ő maga csak annyit tudott felidézni a druidák szertartásairól, hogy olykor emberáldozatokat égettek el vesszőből font ketrecekben, ami még kevésbé tűnt valószínű cselekedetnek egy hajlott korú skót presbiteriánus hölgy részéről.

– Van egy álló kövekből formált kör egy dombtetőn, nem messze innen. Úgyhogy hajnal előtt felsétáltam oda, bevallom, azért, hogy kémkedjek utánuk – folytatta Claire, bocsánatkérően megvonva a vállát. – Tudja, milyenek a tudósok; nincs lelkiismeretük, ha a saját kutatási területükről van szó, nem beszélve a különlegességekről. – Roger ettől egy kicsit elfintorodott, de savanyú egyetértéssel bólintott.

– És ott is voltak – folytatta Claire. – Mrs. Grahamet is beleértve, és mind lepedőt viseltek, kántáltak és a kőkör közepén táncoltak. Frank el volt bűvölve – tette hozzá mosolyogva. – És *valóban* lenyűgöző látvány volt, még számomra is.

Néhány pillanatra elhallgatott, s közben elgondolkozva méregette Rogert.

– Úgy hallottam, Mrs. Graham pár éve elhunyt. De kíváncsi lennék... Nem tudja, volt-e családja? Úgy hallottam, az ilyen csoportokban gyakran öröklődik a tagság; talán volt egy lánya vagy egy unokája, aki mesélhetne nekem egy kicsit.

– Nos – felelte Roger lassan –, van egy unokája, Fionának hívják, Fiona Grahamnek. Ami azt illeti, ő el is járt ide az udvarházba segíteni, miután meghalt a nagyanyja; a tiszteletes tényleg túl öreg volt ahhoz, hogy magára hagyják.

Ha bármi felül tudta múlni a képet, ahogy Mrs. Graham egy szál lepedőben táncol, az a gondolat volt, hogy a tizenkilenc éves Fiona valamiféle ősi, misztikus tudás birtokosa, de Roger nagyvonalúan túllépett ezen, és folytatta.

– Attól tartok, most épp nincs itt. De megkérdezhetem maguknak.

Claire tiltakozva legyintett karcsú kezével. – Ne fáradjon ezzel. Majd máskor. Már így is túl soká raboltuk az ön idejét.

Roger aggodalmára Claire letette az üres poharát a székek között álló kisasztalra, Brianna pedig meglehetősen fürgén mellé helyezte a saját, teli poharát. Rogernek feltűnt, hogy Brianna Randall rágja a körmét. A tökéletlenségnek ez az apró bizonyítéka adott neki elég erőt ahhoz, hogy megtegye a következő lépést. A lány felkeltette az érdeklődését, és ő nem akarta elengedni a bizonyosság nélkül, hogy látni fogja még.

– Ha már a kőköröknél tartunk – jegyezte meg gyorsan –, azt hiszem, ismerem az említett példányt. Meglehetősen festői darab, és nincs mesze a várostól. – Egyenesen Brianna Randallra mosolygott, automatikusan nyugtázva a tényt, hogy a lánynak három szeplője van magasan az arccsontján. – Arra gondoltam, hogy esetleg egy Broch Tuarach-i úttal kezdhetném ezt a kutatást. Az ugyanarra van, mint a kőkör, úgyhogy talán... ááááá!

Claire Randall a méretes retiküljét hirtelen megrántva mindkét whiskyspoharat leverte az asztról, minek következtében Roger ölébe és combjára jófajta whisky és meglehetősen sok szóda záporozott.

– Rettenetesen sajnálom – mentegetőzött Claire, láthatóan szégyellve magát. Lehajolt és elkezdte felszededegetni az éles üvegszilánkokat, annak ellenére, hogy Roger nem túl nagy hévvel ugyan, de megpróbálta lebeszélni erről.

Brianna, aki egy maréknyi, a pultról származó textil asztalkendővel sietett a segítségükre, éppen azt mondta: – Most komolyan, Anya, nem értem, hogyan engedhetnek téged műteni. Te egyszerűen veszélyessé válsz bárminek a közelében, ami kisebb, mint egy kenyeresdoboz. Nézd, most sikerült összewhiskyzned a cipőjét! – Ezzel letérdelt a földre, és elkezdte szorgalmasan feltörölni a kiöntött scotchot és a kristálszilánkokat. – És a nadrágját is.

Lekapott egy tiszta kendőt a karján feltornyozott készletből, és módszeresen tisztára törölte Roger cipőorrát, miközben vörös sörénye hipnotikusan lebegett a férfi térdmagasságában. Majd felemelkedett a feje, és Roger combját kezdte vizsgálni, miközben energikusan nyomkodta a nedves foltokat a kordbársonyon. Roger lehunyta a szemét, és eszeveszetten koncentrált rettenetes autóbalesetekre a sztrádán, ingatlanügyleti adónyomtatványokra és az idegenekre a világűrben – bármire,

ami elejét veheti, hogy mélyen megszégyenítő helyzetbe kerüljön, miközben Brianna Randall meleg lehelete lágyan átszűrődik a nedves nadrág szövetén.

– Ööö, lehet, hogy a többit szívesebben végezné el maga? – A hang valahonnan az orra magasságából csendült fel, és amikor Roger kinyitotta a szemét, egy kék tekintetet látott maga előtt egy széles vigyor felett. Meglehetősen erőtlenül elvette a lány által odakínált kendőt, és úgy zihált, mintha az imént még egy mozdony elől menekült volna.

Miközben lehajtotta a fejét, hogy kisikálja a nadrágját, elkapta Claire Randall pillantását, aki együttérzés és káröröm keverékével figyelte. Semmi más nem tükröződött az arcán; semmi abból a villanásból, amit mint ha a katasztrófa előtt vett volna észre rajta. Amilyen zavarban volt, talán csak képzelődött, gondolta. Mert mi a csudáért csinált volna ez a nő szándékosan ilyesmit?

– Mióta érdekelnek téged a druidák, Mama? – Brianna láthatóan végtelesen viccesnek találta ezt a gondolatot. Már amikor Roger Wakefielddel csevegtem, észrevettem, hogy az ajkát harapdálja, és a vigyor, amit akkor elrejtett, most előntötte az arcát. – Fogod a lepedődet, és te is csatlakozol hozzájuk?

– Hát, az biztosan sokkal szórakoztatóbb lenne, mint a hetenként megtartott csütörtöki kórházi értekezletek – feleltem. – Csak talán egy kicsit huzatos lehet. – Brianna harsogva felnevetett, felriasztva két cinegét előttünk az útról.

– Nem – folytattam komoly hangnemre váltva. – Engem igazából nem a druida hölgyek érdekelnek. Van valaki, akit ismertem Skóciából, és akit meg szeretnék találni, ha tudok. Nincs meg a címe – húsz éve fogalmam sincs, mi lehet vele –, de őt érdekelte az ilyesmi: a boszorkányság, a régi hiedelmek, a folklór. Minden ilyesmi. Egykor valahol errefelé élt; úgy gondoltam, hogy ha még mindig itt lakik, akkor biztosan kapcsolatban áll egy ilyen csoporttal.

– Hogy hívták?

Megráztam a fejem, közben elkaptam a kilazult csatot, ami lecsúszott a fürtjeimről. Az kihullott az ujjaim közül, és a járda melletti magas fűbe esett.

– A fenébe! – mondtam, miközben leguggoltam érte. Az ujjaim reszkettek, miközben betapogattam a kemény szárok közé, és nem sikerült egykönnyen megtartanom a csatot, ami csúszós lett a nedves fűben. Geillis Duncan emléke még mindig képes volt felkavarni.

– Nem tudom – feleltem, miközben hátrasimítottam a tincseimet kipirult arcomból. – Úgy értem... az már nagyon régen volt, biztos vagyok benne, hogy azóta megváltozott a neve. Akkoriban özvegyült meg; azóta ismét férjhez mehetett, vagy visszavehette a leánykori nevét.

– Ó! – Brianna elveszítette az érdeklődését a téma iránt, és egy darabig szótlánul sétált mellettem. Hirtelen azt kérdezte: – Mi a véleményed Roger Wakefieldről, Mama?

Rápillantottam; Brianna arca kipirult volt, de lehet, hogy csak a tavaszi szellőtől.

– Igen helyes fiatalembernek tűnik – feleltem óvatosan. – Az biztos, hogy nagyon okos; ő az egyik legfiatalabb professzor Oxfordban. – Az intelligenciájában biztos voltam; érdekelt volna, hogy vajon képzelőereje is van-e. Az ilyen tudósfielék gyakran nem bővelkednek benne. Pedig a képzelőerő most sokat segítene.

– Eszméletlen klassz szeme van – jegyezte meg Brianna, álmodozva eleresztve a füle mellett az agyáról szóló részt. – Nem a legzöldebb, amit valaha láttál?

– Igen, elég lenyűgöző – helyesltem. – Mindig is ilyen volt; emlékszem, mennyire feltűnt, amikor először láttam, még gyermekkorában.

Brianna összevont szemöldökkel pillantott le rám.

– Igen, Anya, tényleg! Muszáj volt azt mondanod, hogy „istenem, de megnőttél”, amikor ajtót nyitott? Milyen kínos volt!

Felnevettem.

– Nos, amikor az ember utoljára a köldöke magasságában látott valakit, majd hirtelen azon kapja magát, hogy felfelé bámul az illető orrára – védekeztem –, akkor nehéz nem szóvá tenni a különbséget.

– Anya! – mondta Brianna, de közben rázkódott a nevetéstől.

– És nagyon szép kis hátsója is van – jegyeztem meg, csak hogy tovább szítsam. – Megnéztem, amikor lehajolt italt tölteni.

– A-NYAAAA! Meg fognak hallani!

Már majdnem a buszmegállónál jártunk. Két-három nő és egy idősebb, tweedöltönyös férfi állt a tábla mellett; amikor odaértünk, megfordultak, hogy megbámuljanak minket.

– Itt kell felszállni a Loch Tours buszára? – kérdeztem, miközben végigpillantottam a táblán virító hirdetések és közlemények zavarba ejtő sokaságán.

– Ó, biza – felelte az egyik hölgy kedvesen. – A busz úgy tíz percen belül itt lesz. – Végigmérte Briannát, aki egyértelműen amerikai volt a kék farmerjében meg a fehér szédzsekijében. A hovatartozás végső bizonyítéka a kipirult arca volt, ami vöröslött az elfojtott nevetéstől. – Loch Nesst akarják megnézni? Ez az első alkalom, ugye?

Rámosolyogtam. – Huszonegynéhány évvel ezelőtt én már végigvitortláztam a tavon a férjemmel, de a lányom most jár először Skóciában.

– Ó, valóban? – Ez már a többi hölgy érdeklődését is felkeltette, s hirtelen már igen barátságosan gyűltek körénk, tanácsokat osztogattak és kérdezgettek minket, egészen addig, míg a nagy, sárga busz zötyögve be nem fordult a sarkon.

Brianna, mielőtt felment volna a busz lépcsőin, még megállt, és megcsodálta az oldalán díszelgő rajzot, melyen egy zöld szerpentin hullámozva kanyargott végig egy kékre festett, fekete fenyőkkal körbevett tó körül.

– Ez klassz lesz – nevetett fel. – Szerinted látni fogjuk a szörnyeteget?

– Soha nem lehet tudni – feleltem.

Roger mélyen a gondolataiba merülve töltötte a nap további részét, szórakozottan tért át egyik feladatról a másikra. A könyvek, amiket be kell dobozolnia, hogy az Antikvítások Megőrzéséért Alapítványnak adományozza őket, túlcsoordultak a ládáik peremén, a tiszteletes ősrégi, lapos kocsija felhajtott napellenzővel és félig-meddig átvizsgált motorral állt a kocsibeállón, Roger könyökénél pedig egy fél csészényi félig kihűlt tea állt, miközben a férfi üres tekintettel meredt a kora esti zuhogó esőre.

Tudta, hogy most valójában a tiszteletes dolgozószobájának tartalmával kellene foglalkoznia. Nem a könyvekkel; az a feladat bármilyen nagyszabású is, de csak annyit jelent, hogy el kell döntenie, mit akar megtartani magának, és mit küldjön el az AMA-nak, vagy épp a tiszteletes volt egyetemi könyvtárának. Nem, előbb vagy utóbb szembe kell néznie a hatalmas íróasztallal, amelynek minden fiókja dugig volt papírokkal, de minden kis rekeszből is további papírok lógtak ki. És le kell szedgetnie és ki kell dobálnia azt a sok vegyes holmit, ami a szoba egyik falát elfoglaló parafatáblát tölti meg; ez a feladat még a legbátrabbak szívében is rettegést ébresztene.

A sziszifuszi munkától való általános berzenkedést nem számítva, Rogert valami más is gyötörte. Ő nem *ezeket* a dolgokat akarta csinálni, bármilyen szükségesek is legyenek; hanem Claire Randall kutatásán akart dolgozni, le akarta nyomozni a cullodeni skótokat.

Ez a maga módján elég érdekes feladatnak ígérkezett, bár valószínűleg csak minimális kutatómunka szükségeltetik hozzá. Nem, gondolta, ha őszinte akar lenni magához, akkor azért akar megbirkózni Claire Randall tervével, mert át akar sétálni Mrs. Thomas vendégházába, és Brianna Randall lábai elé akarja teríteni az eredményeit, ahogyan azt a lovagok teszik a sárkányok fejével. Még ha neki nem is lesznek olyan látványos diadalai, akkor is sürgősen szeretett volna valami ürügyet találni arra, hogy átmehessen és beszélhessen a lánnyal.

Egy Bronzino-festményre emlékezteti, döntötte el. A lány és az anyja is mindketten olyan benyomást keltenek, mintha lenne valamiféle körvonaluk, olyan élénk ecsetvonásokkal és finom részletességgel vannak megrajzolva, hogy úgy emelkednek ki a háttérből, akár a domborművek. Briannának pedig olyan élénk színei és olyan abszolút fizikai jelenlétet árasztó kisugárzása van, mint Bronzino modelljeinek, akik mintha követnék az embert a tekintetükkel, mintha mindjárt megszólalnának a kerekükben. Roger még soha nem látta, hogy valamelyik Bronzino-festmény fintorogna egy pohár whiskytől, de ha lenne ilyen, akkor biztosra vette, hogy úgy nézne ki, mint Brianna Randall.

– Hát, az ördögbe is – mondta ki hangosan. – Nem fog sok időbe telni, hogy holnap átnézzem a Culloden-házról szóló feljegyzéseket, igaz? Te pedig – intézte szavait az asztalhoz és rengeteg terhéhez –, várhatsz

még egy napot. És te is – mondta a falnak, majd harciasan lekapott egy regényt a polcról. Ellenségesen körbenézett, mintha arra biztatná a bútorokat, hogy merjenek csak tiltakozni, de az elektromos tűz surrogásán kívül semmi nem hallatszott. Roger azt is lekapcsolta, és a könyvvel a hóna alatt kísétált a dolgozószobából, eloltva menet közben a villanyt.

Egy perccel később visszatért, átvágott a sötét szobán és elvette a nevek listáját az asztalról.

– Hát, az ördögbe is! – mondta, miközben az inge zsebébe tuszkolta a papirost. – Nem akarom reggel elfelejteni. – Megpaskolta a zsebet, kikapogatta a halkan zörgő papírt a szíve felett, majd felment a hálószobájába.

A széltől teljesen átfújva és az esőtől jéggé fagyva tértünk vissza Loch Nessből a forró vacsora és a társalgóban égő tűz meleg vigaszához. Brianna ásítózni kezdett a rántotta felett, és hamarosan kimentette magát azzal, hogy egy meleg fürdőre vágyik. Én még egy kicsit odalent maradtam és Mrs. Thomasszal, a házigazdánkkal csevegtem, úgyhogy majdnem tíz óra volt, mire én is felmentem a saját fürdőmhöz és a hálóingemhez.

Brianna a tyúkokkal kel és fekszik; amikor benyitottam a hálószobába, halk szuszogása üdvözölt. Nemcsak korán fekvő, de mélyen is szokott aludni; óvatosan mozogtam a szobában, miközben felakasztgattam a ruhámat és elpakoltam a dolgokat, de nem igazán fenyegetett a veszély, hogy felébredtem. Miközben én ügyködtem, az egész ház elcsendesedett, úgyhogy minden mozdulatom hangos zörgésnek tűnt a fülemben.

Frank több könyvét is magammal hoztam abból a célból, hogy Inverness könyvtárának adományozzam. Ezek szép sorakoztak a bőrröndöm aljában, szilárd alapot nyújtva a felettük lévő, érzékenyebb dolgoknak. Egyesével kivettem és az ágyamra tettem őket. Öt kemény kötésű könyv, fényes, élénk színű borítóval. Szép, tekintélyes példányok; darabonként öt-hatszáz oldalasak, nem számítva a tárgymutatót és az illusztrációkat.

Az elhunyt férjem összes művei, a teljes, minden húzás nélküli változatok. A borítók belső felét sok centiméternyi dicsérő kritika foglalja el,

a történelmi terület minden jeles szakértőjének véleménye. Nem is rossz életmű, gondoltam. Olyan teljesítmény, amire büszke lehet az ember. Összefüggő, súlyos, tiszteletet parancsoló.

Szépen elrendeztem a köteteket az asztalon a táskám mellett, nehogy reggel megfeledkezzek róluk. A gerincükön persze különböztek a címek, de úgy raktam őket sorba, hogy az egy egyforma „Frank W. Randall”-ek egyvonalban álljanak egymás felett. A feliratok ékkövekként ragyogtak az olvasólámpám fényében.

A panzió csendes volt; még nem volt itt a főszезon, és akik mégis itt szálltak meg, már régen aludtak. A másik ágyban Brianna egy aprót szuszszant, majd megfordult álmában, amitől hosszú, vörös tincsek tapadtak álmodó arcára. Egyik hosszú, mezítelen lába kikandikált a takaró alól, úgyszólván gyengéden betakartam.

A késztetés, hogy az ember megérintse alvó gyermekét, soha nem szűnik meg, még akkor sem, ha a gyermek már jóval nagyobb, mint az anyja, és önálló nő, még ha fiatal is. Kisimítottam Brianna haját az arcából, és megsimogattam a feje búbját. Erre elmosolyodott álmában; rövid, elégedett reakció volt, ami éppen olyan gyorsan eltűnt, ahogy megjelent. A saját mosolyom hosszabban kitartott, miközben őt figyeltem, és belesúgtam az álomtól süket fülébe, mint már oly sokszor: – Istenem, de hasonlítasz rá.

Lenyeltem a torkomban képződő gombócot – mostanra ez szinte a szokásommá vált –, és levettem a hálóköntösömet a szék támlájáról. Áprilisban pokolian hideg van a Skót-felföldön, de még nem álltam készen arra, hogy meleg menedéket keressék a saját ágyamban.

Megkértem a háziasszonyunkat, hogy hagyja égve a tüzet a nappaliban, és megígértem neki, hogy el fogom oltani, mielőtt nyugovóra térnék. Halkan behúztam az ajtót, miközben még mindig az ágyon terpeszkedő hosszú végtagokat bámultam, a vörös selyem tócsáját és gyűrődéseit a skótkockás, kék takarón.

– Ez sem rossz életmű – suttogtam a sötét folyosónak. – Talán nem annyira egységes, de átkozottul tiszteletet parancsoló.

A kis társalgó sötét volt és meghitt, a tűz a legnagyobb fahasáb gerince mentén izzó parázssá égett le. Egy kisebb karosszéket húztam a tűz elé, és felraktam a lábam a kandallórácsra. Hallottam magam körül a modern

világ összes kis neszét; a hűtőszekrény halk bűgását az alattam lévő pincében, a központi fűtés zümmögését és susogását, amitől a kandallótűz inkább csak a meghiűtséget biztosította, mintsem valóban szükség lett volna rá; egy-egy elhaladó autót odakint.

De mindezek alatt ott húzódtott a felföldi éjszakák mély némasága. Teljesen mozdulatlanul ültem, úgy próbáltam elérni. Hűsz év is eltelt már, mióta utoljára éreztem, de a sötétség megnyugtató ereje még mindig ott volt, ott nyugodott a hegyek között.

Benyűltam a köntösöm zsebébe, és kihűztam belőle egy összehajtogatott papirozt – annak a listának a másolatát, amit Roger Wakefieldnek adtam. A tűz nem adott elég fényt ahhoz, hogy olvasni tudjak mellette, de nem kellett látnom a neveket. Széthajtottam a papírt a selyembe öltöztetett térdemen, és vakon meredtem az olvashatatlan gépírásra. Lassan végighűztam az ujjam az összes soron, imádságként mormolva el minden egyes férfi nevét. A hűvös tavaszi éjszaka részei voltak űk, sokkal inkább, mint én magam. De én csak bámultam tovább a lángokba, és hagytam, hogy a kinti sötétség betöltse bennem az üres helyeket.

És ahogy kimondtam a neveket, mintha ezzel a tulajdonosukat akar-nám megidézni, megtettem az első lépéseket hátrafelé, átkelve az üres sötétségen oda, ahol vártak.

A cselekmény bonyolódik

Roger másnap reggel tizenkét oldalnyi jegyzettel és egyre növekvő döbbenettel hagyta el a Culloden-házat. Ami első pillantásra egy viszonylag egyszerű, történelmi feladatnak tűnt, furcsa kanyarulatokat kezdett venni, efelől semmi kétség.

Claire Randall listájáról csak három nevet talált meg a Cullodenek halotti anyakönyvi kivonatai között. Ez önmagában nem volt különösebben váratlan. Stuart Károly hadseregének nem igazán voltak toborzási névsorai, mivel a klánfőnökök láthatóan pusztá szeszélyből csatlakoztak a Bonnie Prince-hez, és sokan még jelentéktelenebb okokból hagyták el, még mielőtt az embereik neve rögzítésre kerülhetett volna bármilyen hivatalos feljegyzésben. A felföld hadseregének nyilvántartása a legjobb esetben is esetleges volt, és a vége felé teljesen szétesett; végtére is nincs túl sok értelme zsoldjegyzéket vezetni, ha az embernek nincs miből kifizetnie a katonáit.

Roger óvatosan összehajtogatta nyakigláb alakját, és beigazította magát az ősrégi Morrisába, automatikusan behúzza a fejét, nehogy beverje. Kivette a mappát a hóna alól, kinyitotta, és összevont szemöldökkel bámulta a lemásolt oldalakat. Az volt bennük a különös, hogy a Claire listáján szereplő férfiak szinte kivétel nélkül *rajta voltak* egy másik sereg listáján.

Egy adott klán hadosztályának soraiból dezertálhattak volna emberek, ahogy egyre nyilvánvalóbbá vált a közeledő katasztrófa; abban nem lett volna semmi különös. Nem, attól lett az egész olyan érthetetlen, hogy a Claire listáján szereplő nevek mindegyike – egytől egyig, az összes – ott

szerepelt Lovat ura hadseregének tagjaként, mint akiket a hadjárat utolsó szakaszában, egy ígéret teljesítéseképpen küldtek, mely ígéretet Simon Fraser, Lord Lovat tette a Stuartoknak.

Csakhogy Claire határozottan azt állította – és első pillantására a papírai is ezt támasztották alá – hogy ezek az emberek egy Broch Tuarach nevű kis birtokról származnak, amely jóval délebbre és nyugatabbra volt a Fraser-földeknél – konkrétan a MacKenzie-klán birtoka mellett. Sőt, azt is mondta, hogy ezek a férfiak már a prestonpansi csata óta a felföldi hadseregben szolgáltak, ami pedig még a hadjárat elején zajlott.

Roger megrázta a fejét. Ez így egyáltalán nem logikus. Persze Claire elnézhette az időpontokat – ő maga mondta, hogy nem történész. De a helyszíneket csak nem? És hogyan rendelkezhetett szabadon Simon Fraser ezek felett a Broch Tuarach-i emberek felett, akik pedig nem esküdtek fel a Fraser-klán fejének? Igaz, Lord Lovatot „a vén róka”-ként ismerték, és nem ok nélkül, de Roger kételkedett benne, hogy akár a minden hájjal megkent öreg gróf elég agyafúrt lett volna ahhoz, hogy ezt véghezvigye.

Roger a homlokát ráncolta, miközben beindította az autót, és kihajtott a parkolóból. A Culloden-ház archívuma nyomasztóan hézagos volt; leginkább egy halom szóvirágokkal teli levélből állt, melyekben Lord George Murray az ellátás nehézségeit taglalja, és olyan tárgyakkól, amelyek turistaszemmel talán jól néznek ki egy múzeum polcain. De Rogernek ennél sokkal többre volt szüksége.

– Álljunk meg, kiskakas – emlékeztette magát, miközben a visszapillantóba tekintett a kanyarnál. – Azt akartad kideríteni, hogy azokkal mi történt, akik *nem* haraptak fűbe Cullodennél. Mit számít, hogyan kerültek oda, amíg egy darabban hagyták el a csatamezőt?

De ez egyszerűen nem hagyta nyugodni. Annyira furcsák voltak a körülmények. A nevek szörnyen gyakran kuszálódnak össze, különösen a Felföldön, ahol egy adott pillanatban a lakosság közel felét Alexandernek hívják. Következésképpen a férfiakat a hagyomány szerint a származási helyük, továbbá a klán- vagy a vezetéknevük alapján különböztették meg egymástól. Néha a vezetéknevük *helyett* használták a klán nevét. „Lochiel”-t, az egyik legismertebb jakobita klánvezért például Donald Cameronnak hívták, Lochiel**ől**, ami szépen megkülönböztette őt a Cameron család több száz másik Donald nevű tagjától.

Az összes felföldi férfit, akit nem Donaldnak vagy Alexnek neveztek el, azt meg Johnnak keresztelték. A három név közül, amelyeket Roger a halotti anyakönyvek között talált Claire listájáról, az egyik Donald Murray volt, a másik Alexander MacKenzie Fraser, a harmadik pedig John Graham Fraser. Egyiknek sem volt származási neve; csak a nevük szerepelt az iratokon, és az, hogy melyik sereghez tartoztak. Lovat urának seregéhez, a Fraser-sereghez.

De a származási név nélkül nem lehetett benne biztos, hogy *tényleg* ugyanazok a férfiak, akik Claire listáján szerepelnek. Legalább hat John Fraser volt a halotti levelek között, és még ez sem volt a teljes lista; az angolok nem ügyeltek túlzottan a teljességre vagy a pontosságra; a feljegyzések legnagyobb részét a klánvezérek állították össze, akik az orrokat számolták meg, és megnézték, hogy ki nem tért haza. Gyakran maguk a klánvezérek sem tértek haza, ami még bonyolultabbá tette a dolgokat.

Roger csalódottságában erősen a hajába túrt, mintha a fejmasszázs segítene stimulálni az agyát. És ha ez a három férfi *nem* ugyanaz az ember, akkor még rejtélyesebb a dolog. Stuart Károly seregének nagyobbik felét lemészárolták Cullodennél. És Lovat emberei ott voltak a sűrűjében, a csata kellős közepén. Elképzelhetetlen, hogy egy harmincfős csoport veszteség nélkül kitartson abban a helyzetben. Lovat urának emberei későn csatlakoztak a felkeléshez; míg a többi seregben, amelyek már elég régóta szolgáltak ahhoz, hogy legyen némi elképzelésük arról, mi vár rájuk, gyakori volt a dezertálás, a Fraserek feltűnően hűségesekek voltak – és meg is szenvedték ennek következményeit.

A háta mögül érkező hangos dudaszó riasztotta fel Rogert a gondolataiból, és a férfi lehúzódt az úton, hogy elengedjen maga mellett egy nagy, ideges teherautót. A töprengés és a vezetés nem jó párosítás, döntötte el. Ha így folytatja, egy kőfalba csapódva végzi.

Pár másodpercig mozdulatlanul ült és merengett. Az ösztönös reakciója az lett volna, hogy Mrs. Thomas panziójához hajt, és elmondja Clairenek, mit talált eddig. Az, hogy ily módon Brianna Randall társaságát is élvezhetné egy rövid időre, különösen vonzóvá tette ezt az ötletet.

Másrészről viszont egész történézősötöne további információkért kiáltott. És egyáltalán nem volt biztos benne, hogy Claire az, aki ezeket megadhatná neki. El sem tudta képzelni, miért bízna meg ezzel a feladattal,

és ugyanakkor miért nehezítené meg a dolgát azzal, hogy pontatlan adatokat bocsát a rendelkezésére. Ez nem lett volna különösebben értelmes dolog, márpedig Claire Randall egy kiváló elme benyomását keltette benne.

Ugyanakkor ott volt az a manőver a whiskyvel. Roger arcát forróság öntötte el az emléktől. Biztosra vette, hogy Claire szándékosan tette – és mivel egyáltalán nem tűnt olyasvalakinek, aki humorosnak találná az efféle vicceket, kénytelen volt azt feltételezni, hogy azért csinálta, hogy megakadályozza Brianna meghívását Broch Tuarachba. Őt akarta vajon távol tartani attól a helytől, vagy csak annak szerette volna elejét venni, hogy Briannát is magával vigye? Minél többet gondolkozott Roger ezen az incidensen, annál inkább meggyőződésévé vált, hogy Claire Randall titkol valamit a lánya elől, de hogy mi lehet az, azt el sem tudta képzelni. Még kevésbé, hogy milyen kapcsolatban állhat ez vele vagy a feladattal, amit elvállalt.

Fel is adta volna, ha nincs két dolog. Brianna és az egyszerű kíváncsiság. Tudni akarta, mi folyik itt, és fenemód elszánta magát, hogy márpedig ki is deríti.

Öklével lágyan kocogtatta a kormánykereket, közben gondolkozott, ügyet sem vetve a mellette rohanó forgalomra. Végül amikor döntésre jutott, ismét beindította a motort, és visszasorolt az útra. A következő körforgalomnál háromnegyed fordulatot vett, majd Inverness városközpontja és a vasútállomás felé indult.

A Flying Scotchmannel három óra alatt Edinburgh-ba juthat. A Stuart-dokumentumok kurátora a tiszteletes jóbarátja volt. És Rogernek csak egyetlen nyom állt rendelkezésére, amelyen elindulhatott, akármilyen érthetetlen is volt az. A lista, amely Lovat urának katonái nevét sorolta fel, a harminc férfi parancsnokaként egy bizonyos Broch Tuarach-i James Fraser kapitányt tüntetett fel. Ez volt az egyetlen összefüggés, amit Broch Tuarach és Lovat Fraserei között talált. Kíváncsi volt, hogy James Fraser vajon miért nem szerepelt Claire listáján.

A nap ragyogott az égen; ez április közepén ritkaságnak számított, és Roger a lehető legtöbbet kihozta a jelenségből azzal, hogy a sofőroldalon

teljesen lehúzta az ablakot, hogy a fényes szél a füle mellett süvíthesen el.

Edinburgh-ban kellett éjszakáznia, és amikor másnap este hazaért, annyira elfáradt a hosszú vonatúttól, hogy szinte nem is maradt ereje másra, mint elfogyasztani a Fiona által ráerőltetett meleg vacsorát, mielőtt lefeküdt volna. De ma megújult energiával és eltökéltséggelelve ébredt, majd autózott le Broch Mordha apró falujába, mely a Broch Tuarach nevű birtok közelében feküdt. Ha Brianna anyja azt nem is akarta, hogy a lánya Broch Tuarachba menjen, *őt* semmi nem állíthatja meg abban, hogy megnézzze magának a helyet.

Konkrétan sikerült megtalálnia Broch Tuarachot, legalábbis így érezte; egy hatalmas halom leomlott kő előtt állt, mely az ősi, kerek broch, vagyis torony beomlott maradványait vette körbe, amit a távoli múltban egyaránt használtak lakóhelyül és erődül. Roger eléggé értette a kelta nyelvet ahhoz, hogy tudja, a név jelentése „északra néző torony”, és pár pillanatra elgondolkozott azon is, hogyan kaphatott ilyen megnevezést egy kerek erőd.

Egy majorság is állt a közelben, melléképületekkel, ami mostanra szintén romos volt már, bár jóval több maradt meg belőle. A kapujában egy karóra tűzve egy szinte olvashatatlaná fakult ingatlanügynöki hirdetés állt. Roger a ház feletti domboldalon állt, onnan nézett körül. Első pillantásra semmit nem látott, ami miatt Claire nem akarhatja, hogy a lánya idelátogasson.

A bejáratnál parkolt le a Morrisával, majd kikászálódott belőle. Gyönyörű vidék volt ez, de nagyon elzárt; majdnem háromnegyed óras óvatos manőverezésébe került a főúttól idáig végighajtani a Morrisszal a földúton anélkül, hogy kárt tett volna az autó olajteknőjében.

Nem ment be a házba; az épület egyértelműen lakatlan volt, és talán veszélyes is – semmit sem találta ott. De az ajtógerendába a Fraser név volt belevésve, és ugyanez a név díszítette a legtöbb sírkövet ott, ami valaha a családi sírkert lehetett – mármint az olvashatóbbakat. Ez nem túl nagy segítség, ötlött fel Rogerben. Egyik fejfán sem látta a listán szereplő neveket. Tovább kell mennie az úton; az Autóklub térképe szerint a Broch Mordha nevű falu további öt kilométerre van innen.

Amint attól tartott is, a kis falusi templomot immár nem használták, és évekkel azelőtt lebontották. Az ajtókon való kitarító kopogtatás csak értetlen tekinteteket és morcos pillantásokat eredményezett, végül pedig egy bizonytalan tippet egy idősebb farmertől, hogy az egyházközség régi iratai talán a Fort William-i múzeumba kerültek, vagy esetleg Invernessbe; arrafelé él egy lelkész, aki gyűjti az efféle ócskaságokat.

Roger fáradtan és porosan, de lelkesedéséből mit sem veszítve trappolt vissza a falu kocsmája mellett parkoló kocsijához. A történelmi terepmunka során gyakran megesik az ilyesmi, Roger már hozzá volt szokva ehhez. Egy gyors korszak – na jó, talán kettő is, mert szokatlanul meleg napjuk volt –, majd irány Fort William.

Meg is érdemelne, gondolta savanyúan, ha kiderülne, hogy az iratok végig a tiszteletes archívumában lapultak. Ez jár annak, aki elhanyagolja a kötelességét és délibábokat kerget, csak hogy lenyűgözzön egy lányt. Az edinburgh-i útjának nem igazán volt más eredménye, mint hogy kizárja azt a három nevet, amelyeket a Culloden-házban talált; mindhárom férfiről kiderült, hogy más seregből érkezett, nem a Broch Tuarach-i csapatból való.

A Stuart-dokumentumok három teljes szobát elfoglaltak, nem beszélve a múzeum pincéjében lévő felbontatlan dobozokról, úgyhogy nem igazán lehetne azt állítani, hogy alapos kutatást végzett. De még így is megtalálta annak a zsoldlistának a másolatát, amit a Culloden-házban lelt, és amin a férfiak annak a seregnek a tagjaiként voltak feltüntetve, ami felett Lovat Ura rendelkezett – aki a Vén Róka fia lett volna, az ifjú Simon. A számító vén gazember megosztotta a szavazatát, gondolta Roger; az örökös a Stuartok mellé küldte harcolni, ő maga pedig otthon maradt, hogy hivatkozhatson rá: ő végig hű volt György királyhoz. Nem mintha ezzel sokra ment volna.

Azon a dokumentumon ifjabb Simon Fraser szerepelt parancsnokként, James Fraserről nem tett említést. Viszont egy bizonyos James Fraser több menetlevélben, memorandumban és egyéb dokumentumban szerepelt. Ha ugyanaz a férfi volt, akkor meglehetősen aktívan részt vett a hadjáratban. Ugyanakkor pusztán a „James Fraser” névből nem lehetett megállapítani, hogy a Broch Tuarach-i volt-e; a James éppen olyan gyakori név a Felföldön, mint a Duncan vagy a Robert. Összesen egy helyen szerepelt egy James Fraser további keresztnévvel, ami esetleg segíthetett

volna az azonosításban, de az a dokumentum nem tett említést az embereiről.

Robert megvonta a vállát, ingerülten ellegyintve a mohó muslicák hirtelen támadt felhőjét. Ezeknek a feljegyzéseknek a szisztematikus átnézése évekbe telne. Mivel képtelen volt elterelni magáról a muslicák érdeklődését, a fejét behúzza bebújta a kocsmá sötét, sörszagú légtérébe, a rovarokat pedig kint hagyta, hadd repkedjenek ott, mint valami kíváncsi, eszeveszett felhő.

Miközben a hűvös, keserű sört kortyolgatta, gondolatban végigfutatta az eddig megtett lépéseit és az előtte álló lehetőségeket. Volna még ideje aznap elmenni Fort Williambe, bár ez azzal járna, hogy későn érne haza Invernessbe. És ha a Fort William-i múzeumból nem kerül elő semmi, akkor a tiszteletes holmijának áttúrása a következő logikus, bár ironikus lépés.

És utána? Legurította a sör utolsó cseppjeit, és intett a fogadósnak egy újabb pohárért. Nos, ha nem marad más megoldás, rövid távon talán az lenne a legcélravezetőbb, ha gyorsan bejárna minden sírkertet és temetőt Broch Tuarach környékén. Kétkedett abban, hogy Randallék a következő két-három évben Invernessben akarnának maradni, türelmesen várakozva az eredményekre.

Kitapogatta a zsebében a jegyzetfüzetet, ami a történészek állandó társa. Mielőtt elindulna Broch Mordhából, érdemes lenne legalább egy pillantást vetnie arra, ami a régi templomkertből maradt. Soha nem lehet tudni, mit talál az ember, és ez legalább megspórolná neki a visszautat.

Másnap délután Randallék Roger meghívására átmentek teázni és meghallgatni, mire jutott.

– Több nevet megtaláltam a listájáról – mondta a férfi Claire-nek, miközben bevezette őket a dolgozósobába. – Nagyon furcsa; azt még nem sikerült kiderítenem, melyikük halt meg biztosan Cullodennél. Azt hittem, találtam hármat, de azok más embereknek bizonyultak ugyanazon a néven. – A nőre pillantott; dr. Randall szinte mozdulatlanul állt,

egyik kezével egy karosszék támláját szorongatva, mintha elfelejtette volna, hol van.

– Ööö, nem óhajt helyet foglalni? – kínálta helytel Roger, mire Claire egy apró, meglepett rándulással bólintott, és hirtelen leült, de épp csak a szék peremére. Roger kíváncsian méregette, de folytatta: előhúzta és átnyújtotta neki a kutatása eredményeit.

– Mint említettem, furcsa az egész. Nem sikerült minden nevet lenyomoznom; azt hiszem, muszáj lesz körbejárnom és belekíváncsiskodnom az egyházközségi és a temetési dokumentumokba Broch Tuarach környékén. Ezeknek a feljegyzéseknek a nagy részét az apám papírjai között találtam meg. De az ember azt hinné, legalább egy-két csatában elesett felbukkan, ha már ott voltak Cullodennél. Különösen, ha, ahogy maga mondja, az egyik Fraser-seregben szolgáltak; azok szinte mindannyian a csata sűrűjében voltak, ahol a legkeményebb volt a harc.

– Tudom. – Volt valami Claire hangjában, amitől Roger értetlenül felkapta a fejét, de a nő arca láthatatlan maradt, mert az asztal fölé hajtotta. A legtöbb feljegyzés másolat volt, amit Roger saját kezűleg készített, mivel a fényképezés egzotikus tudományának még nem sikerült behatolnia az állami archívumba, ahol a Stuart-dokumentumokat őrizték, de volt közte pár eredeti papír is, amiket Wakefield tiszteletes tizennyolcadik századi dokumentumainak özönéből sikerült előhalászni. Claire gyengéd ujjakkal forgatta a papírokat, vigyázva arra, hogy ne tapogassa őket jobban össze, mint amennyire muszáj.

– Igaza van; ez *tényleg* furcsa. – Roger ekkor felismerte az érzelmet a hangjában; izgalom volt, de elégedettség és megkönnyebbülés is keveredett bele. Claire valamiért erre számított – vagy ebben reménykedett.

– Árulja el... – A nő habozott. – Ezek a nevek, amiket talált. Mi történhetett velük, ha nem haltak meg Cullodennél?

Roger enyhén meglepődött, hogy ez ennyit számít a nőnek, de engedelmesen előhúzta a mappát, amelyben a kutatási jegyzeteit tartotta, és kinyitotta. – Kettőn közülük rajta voltak egy hajó utaslistáján; ők nem sokkal Culloden után emigráltak Amerikába. Négyen természetes okokból haltak meg nagyjából egy évvel később – ez nem meglepő, rettenetes éhínség dúlt Culloden után, és rengetegen meghaltak a Felföldön. Ezt pedig az egyik egyházközség iratai között találtam – de nem azéban,

ahonnan az illető származott. Viszont meglehetősen biztos vagyok benne, hogy a maga egyik emberéről van szó.

Csak amikor a feszültség kiengedett Claire vállából, akkor vette észre Roger, hogy ott volt.

– Még mindig szeretné, ha a többieknek is utánanéznék? – kérdezte abban reménykedve, hogy a válasz *igen* lesz. Briannát nézte az anyja válla felett. A lány a parafa fal mellett állt, félig elfordulva, mintha nem is érdekelné az anyja kutatása, de Roger egy apró, függőleges ráncot látott a két szemöldöke között.

A lány talán ugyanazt érzi, amit ő, az elfojtott izgalom furcsa benyomását, ami elektromos mezőként vette körül Claire-t. Roger attól a pillanattól fogva érezte ezt, amikor Claire belépett a szobába, és az információk, amiket átadott, csak felerősítették a jelenséget. Úgy képzelte, ha megérintené a nőt, a statikus elektromosság hatalmas szikrája pattanna ki belőle.

A dolgozószoa ajtaján felhangzó kopogtatás szakította félbe a gondolatait. Kinyílt az ajtó, és Fiona Graham lépett be rajta, egy zsúrkocsit tolvaj magával, megrakva a teáskannával, csészékkel, asztalkendőkkal, háromféle szendviccvel, tortaszeletekkel, piskótával és tejszínhabos képviselőfánkokkal.

– Mmm! – kiáltott fel Brianna a látványtól. – Ez a miénk, vagy további tíz vendégre vár még?

Claire Randall mosolyogva nézett a terítékre. Az elektromos mező még mindig ott volt, de hatalmas erőfeszítéssel elnyomta. Roger látta az egyik kezét, amit olyan erősen ökölbe szorított a szoknyája ráncai között, hogy a gyűrűje pereme a bőrébe vájta.

– Ez az uzsonna olyan kiadós, hogy hetekig nem kell majd ennünk utána – jelentette ki. – Csodálatosan néz ki!

Fiona arca ragyogott. Alacsony, pufók és csinos lány volt, akár egy kis barna tyúkocská. Roger eleresztett egy belső sóhajt. Bár örült, hogy ilyen ellátásban tudja részesíteni a vendégeit, pontosan tisztában volt vele, hogy az ételek fényűző bősége az ő tetszését hivatott elnyerni, nem az övéké. A tizenkilenc éves Fionának egyetlen égető ambíciója volt az életben. Hogy feleség lehessen. Lehetőleg egy rendes állással rendelkező emberé. Egyetlen pillantást vetett Rogerre, amikor a férfi egy héttel

korábban megérkezett, hogy rendezze a tiszteletes dolgait, és arra a következtetésre jutott, hogy egy egyetemi adjunktus a legtöbb, amit Inverness tartogathat számára.

Azóta is úgy tömte Rogert folyamatosan, mint a karácsonyi libát, tisztogatta a cipőit, a keze ügyébe helyezte a papucsát és a fogkefét, megvetette az ágycsizmát, lekefélt a kabátját, megvette neki az esti újságot és odakészítette a tányérja mellé, megmasszírozta a nyakát, amikor Roger hosszú órákig dolgozott az íróasztala mellett, és folyamatosan érdeklődött a testi jóléte, a lelkiállapota és az általános egészségügyi helyzete felől. Roger még soha nem volt kitéve a háziasság illetén ostromának.

Egy szóval Fiona megőrizte. Hogy jelen pillanatban fésületlen és borotvátlan volt, az inkább a lány fáradhatatlan érdeklődésének volt az eredménye, mintsem annak az általában szokásos hanyagságnak, amit a munkahelyükről és a társadalomból átmenetileg kiszakadt férfiak élvezni szoktak.

A gondolat, hogy a házasság szent köteléke egyesítse őt Fiona Graham-mal, a velejéig megborzongatta Rogert. A lány egy éven belül örületbe kergetné a folyamatos nyaggatásával. Ráadásul most még Brianna Randall is ott volt, aki éppen elgondolkozva méregette a zsúrkocsit, mintha azon töprengene, hol kezdje.

Ezen a délutánon Roger határozottan Claire Randallra és a kutatására összpontosította a figyelmét, kerülve, hogy a lányára nézzen. Claire Randall gyönyörű volt, olyasfajta finom csontozattal és áttetsző bőrrrel, amitől hatvanévesen is ugyanúgy nézne ki, mintha csak húsz volna. De amikor Roger Briannára nézett, attól egy pillanatra mindig elállt a lélegzete.

A lány úgy vonult, mint egy királynő, nem görnyedve járt, ahogyan a magas lányok gyakran teszik. Végignézve az anyja egyenes hátán és kecses tartásán, Roger látta, kitől örökölte ezt a tulajdonságát. De a feltűnő magasságát nem, sem a derékig érő, vörös hajzuhatagot, amiben arany és réz csillogott, borostyán- és fahéjszín csíkok voltak, és ami olyan természetesen göndörödött az arca és a válla körül, akár egy sörény. Sem a szemét, ami olyan sötétkék volt, hogy bizonyos megvilágításban szinte feketének tűnt. Sem a széles, szép vonalú száját, a telt alsó ajkát, ami csókokra meg szenvedélyes harapdálásra csábítja az embert. Ezeket minden bizonnyal az apjától örökölte.

Mindent egybevetve Roger meglehetősen örült, hogy a lány apja nincs jelen, mivel valószínűleg nem lelkesedne az olyasfajta gondolatok iránt, mint amilyenek most épp Roger fejében jártak; és Roger rettenetesen félt attól, hogy ezek a gondolatok az arcára vannak írva.

– Ööö... Tea? – mondta szívélyesen. – Nagyszerű. Csodálatos. Ínycsiklandóan néz ki, Fiona. Khm, köszönjük, Fiona. Én, izé, nem hiszem, hogy bármi egyébre szükségünk lesz.

Fiona elengedte a füle mellett a nyilvánvaló célzást, amivel távozásra szólították fel, a vendégek dicséretére hálásan meghajtott a fejét, majd, takarékos mozdulatokkal lerakosgatta a terítőt és a csészéket, kitöltötte a teát, körbekínálta az első tálcányi tortaszeletet, és láthatóan arra készült, hogy határozatlan ideig ott marad, a ház úrnőjének a szerepét játszva.

– Tegyen még egy kis tejszínhabot a képviselőfánkra, Rog... úgy értem, Mr. Wakefield – javasolta, majd kanalazott rá anélkül, hogy megvárta volna a választ. – Túlságosan is vékony; fel kellene táplálni. – Összeesküvő pillantást vetett Brianna Randallra, és azt mondta: – Tudja, milyenek a férfiak; soha nem esznek rendesen, ha nem gondoskodik róluk egy nő.

– Milyen szerencsés Mr. Wakefield, hogy maga itt van és ellátja – felelte Brianna udvariasan.

Roger vett egy mély levegőt, és többször megfeszítette az ujjait, amíg el nem múlt a késztetés, hogy megfojtsa Fionát.

– Fiona – mondta. – Megtenne nekem, khm, egy apró szívességet?

Fiona arca úgy felragyogott, mint egy apró tóklámpás, a szája mohó, széles vigyorba húzódott a gondolattól, hogy tehet valamit a férfiért. – Hát persze, Rog... Mr. Wakefield! Bármit a világon!

Roger egy kicsit elszégyellte magát, de végtére is, érvelt, ez éppen anyyira a lány javát fogja szolgálni, mint az övét. Ha Fiona nem távozik, akkor Roger rövid úton valami olyasmit fog tenni, amit mindketten megbánnak majd.

– Ó, köszönöm, Fiona. Nem nagy ügy; csak rendeltem egy kis... – kis... gondolkozott eszeveszetten, miközben megpróbálta felidézni a falusi kereskedők nevét – ... egy kis dohányt Mr. Buchantól a High Streeten. Nem lenne kedves elmenni érte, és elhozni nekem? Nagyon jól esne egy jó pipa egy ilyen nagyszerű uzsonna után.

Fiona máris elkezdte kikötni a kötényét – a fodros, csipkével szegett darabot, állapította meg Roger mogorván. Egy pillanatra lehunyta a szemét megkönnyebbülésében, miközben a lány mögött becsukódott a dolgozószoba ajtaja, és egy másodpercre megfeledkezett arról, hogy nem dohányzik. Megkönnyebbült sóhajjal fordult vissza beszélgetni a vendégei felé.

– Azt kérdezte, hogy szeretném-e, ha utánanézne a többi névnek is a listán – mondta Claire szinte azonnal. Rogernek az az érzése támadt, hogy a nő is osztozott a megkönnyebbülésében Fiona távozása miatt. – Igen, szeretném... már ha nem túl nagy fáradtság.

– Nem, nem! Egyáltalán nem – felelte Roger, csak egy aprót fülentve. – Örömmel megteszem.

A férfi keze bizonytalanul lebegett a zsúrkocsi komoly kínálata felett, majd lecsapott, hogy megragadja a tizenkét éves Muir Breame whisky kristályüvegét. A Fionával való csatározás után úgy érezte, tartozik ennyivel magának.

– Parancsolnak ebből egy kicsit? – kérdezte udvariasan a vendégeit. Amikor megpillantotta az undort Brianna arcán, gyorsan hozzátette: – Vagy esetleg egy kis teát?

– Teát – felelte Brianna megkönnyebbülten.

– Nem tudod, miről maradsz le – közölte Claire a lányával, miközben mélyen beszívta a whiskygőzt.

– Ó, dehogynem – felelte Brianna. – Ezért hagyom ki. – Ezzel megvonta a vállát, és a fél szemöldökét felvonva nézett Rogerre.

– Massachusettsben be kell tölteni a huszonegyet, mielőtt törvényesen ihatna az ember – magyarázta Claire Rogernek. – Bree-nek hátravan még addig nyolc hónapja, úgyhogy nincs igazán hozzászokva a whiskyhez.

– Úgy viselkedsz, mintha bűn lenne nem szeretni a whiskyt – vitatkozott vele Brianna, miközben Rogerre mosolygott a teáscsészéje felett.

A férfi válaszul felvonta a szemöldökét. – Kedves hölgyem – felelte szigorúan –, ez itt *Skócia*. Hát persze, hogy itt bűn nem szeretni a whiskyt!

– Ó, valóban? – kérdezte Brianna édesen, tökéletesen utánozva Roger ropogós skót er-jeit. – Nos, akkor csak abban örreménykedhetek, hogy nem olyan főbűn, mint a gyilkosság, ugye?

Roger meglepetésében felnevetett ivás közben, majd fuldokolni kezdett. Köhögve és a mellkasát csapkodva Claire-re pillantott, hogy osztozzanak a viccben. Claire ajkán erőltetett mosoly ült, de az arca teljesen elsápadt. Majd pislogott, visszatért a mosolya, immár természetesebben, és elmúlt a pillanat.

Roger meglepve vette észre, milyen könnyedén megy nekik a beszélgetés – akár köznapi dolgokról, akár Claire kutatásáról legyen szó. Brianna láthatóan érdeklődött az apja munkája iránt, és sokkal többet tudott a jakobitákról, mint az anyja.

– Elképesztő, hogy egészen Cullodenig eljutottak – mondta. – Tudta, hogy a felföldiek alig kétezer emberrel nyerték meg a prestonpansi csatát? Egy nyolcezres angol hadsereg ellenében! Elképesztő!

– Bizony, és a falkirki csata szinte ugyanilyen volt – helyeselt Roger. – Túlerővel és nagyobb fegyverzet ellen, gyalog menetelve... Nem is lehetnek volna képesek ezt véghezvinni..., de ők mégis megtették!

– Aha – felelte Claire nagyot nyelve a whiskyjéből – megtették.

– Azon gondolkoztam – mondta Roger Briannának, miközben igyekezett nyugalmat erőltetni magára –, hogy nem lenne-e esetleg kedve ellátogatni velem egy-két ilyen helyre... A csatamezőkre és más helyekre. Ezek igazán érdekesek, és biztos vagyok abban, hogy sokat tudna segíteni a kutatásban is.

Brianna felnevetett és hátrasímította a haját, ami folyton a teájába hullott. – A segítségről nem vagyok meggyőződve, de nagyon szívesen elmennék.

– Nagyszerű! – Roger a beleegyezéstől meglepetten és örvendezve nyúlt az üveg után, és majdnem el is ejtette. Claire ügyesen elkapta, és precízen megtöltötte a férfi poharát.

– Ez a legkevesebb, amit megtehetek, miután a múltkor úgy kiöntöttem – felelte mosolyogva a férfi köszönőmjére.

Ilyen fesztelennek, könnyednek látva a nőt, Roger kezdett afelé hajlani, hogy kételkedjen a korábbi gyanújában. Lehet, hogy mégiscsak bal eset volt? Az a gyönyörű, hűvös arc semmit nem árult el.

Fél órával később az uzsonnás asztal romokban hevert, az üveg üresen állt, ők hárman pedig elégedett lustaságba merültek. Brianna fészkelődött

egy kicsit, majd Rogerre pillantott, és végül megkérdezte, hogy használhatja-e a „toalettjét”.

– Ja, a vécét? Hát persze. – Roger feltápáskodott, elnehezülve a tortától és a mandulás piskótától. Ha nem sikerül hamarosan megszabadulnia Fionától, akkor százötven kiló lesz, mire visszamegy Oxfordba.

– Ez olyan régimódi fajta – magyarázta, miközben a folyosóra mutatott, a fürdőszoba irányába. – Egy víztartállyal a plafonon, és lehúzó láncsal.

– Láttam már ilyet a British Múzeumban – bólogatott Brianna. – Csak azok nem a kiállítótermekben voltak, hanem a női mosdóban. – Habozott egy kicsit, majd megkérdezte: – Ugye itt nem ugyanolyan a vécépapír, mint a British Múzeumban? Mert ha igen, akkor van pár papírsebkendő a táskámban.

Roger lehunyta a fél szemét, és a másikkal a lányra hunyorított. – Ez vagy egy nagyon furcsa „non sequitur” – válaszolta –, vagy jóval többet ittam a kelleténél. – Ami azt illeti, ő és Claire hágtak a nyakára az egész üveg Muir Breame-nek, nagy meglegedésükre, míg Brianna maradt a teánál.

Claire a párbeszédet hallván felnevetett, és felállt, hogy átnyújtson Briannának néhány összehajtogatott papírsebkendőt a saját táskájából. – Biztosan nem viaszpapír lesz, amin az „állami tulajdon” pecsét díszel, de valószínűleg nem sokkal jobb annál – közölte a lányával. – A brit vécépapír általában elég merev valami szokott lenni.

– Köszönöm. – Brianna elvette a zsebkeendőket és az ajtó felé indult, de aztán meggondolta magát és visszafordult. – Mi a fenéért készítenek az emberek szándékosan olyan vécépapírt, ami alufóliának tűnik? – követelt magyarázatot.

– Honfitársaink szíve, akár az oroszlané – szavalta Roger –, a hátsója, akár a rozsdamentes acél. Az ilyesmi megedzi az embert.

– A skótok esetében szerintem örökletes idegelhalásról van szó – tette hozzá Claire. – Azoknak a férfiaknak, akik képesek kiltben megülni a lovat, olyan lehet a fenéke, mint a nyeregbőr.

Brianna rázkódott a nevetéstől. – Nagyon nem szeretném tudni, mit használtak vécépapír gyanánt *akkoriban* – jelentette ki.

– Igazából nem volt olyan rossz – felelte Claire meglepő módon. – Az ökörfarkkóró-levell egészen kellemes; majdnem olyan jó, mint a kétrétegű

vécépapír. Télen pedig, illetve házon belül általában egy nedves rongydarab látta el a célt; az nem volt túl higiénikus, de elég kényelmes.

Roger és Brianna egy pillanatra tátott szájjal meredtek rá.

– Ööö... egy könyvben olvastam – tette hozzá Claire, majd fülig pi-
rult. Miközben Brianna még mindig kuncogva elindult megkeresni a
mellékhelyiséget, Claire továbbra is ott állt az ajtó mellett.

– Igazán rendes dolog volt öntől, hogy ilyen jól tartott minket –
mondta Rogerre mosolyogva. Pillanatnyi zavara elszállt, helyébe a szo-
kásos nyugalom költözött. – És különösen kedves, hogy utánanézett ne-
kem azoknak a neveknek.

– Részemről a megtiszteltetés – biztosította róla Roger. – Kellemes vál-
tozatosságot jelentett a pókhálók és a molylepkék után. Azonnal szólok,
amint bármi egyebet is sikerül kiderítenem a jakobitáiról.

– Köszönöm. – Claire habozott, hátrapillantott a válla felett, és le-
halkította a hangját. – Ami azt illeti, ha már Bree kiszaladt egy pilla-
natra... lenne valami, amit kérni szerettem volna magától, négyszem-
közt.

Roger megköszöri a torkát és megigazította a nyakkendőjét, amit
az alkalom tiszteletére vett fel.

– Csak rajta – felelte vidám nagyvonalúsággal, amit az uzsonna sikere
keltett benne. – Teljes mértékben az ön szolgálatára állok.

– Azt kérdezte Bree-től, nem kísérné-e el magát a terepmunkára. Azt
szerettem volna kérni... Van egy hely, ahova jobban örülnék, ha nem
vinné el, már ha nem bánja.

Roger fejében ismét megszólalt a vészcsengő. Vajon most meg fogja
tudni, milyen titok rejlik Broch Tuarach körül?

– Ahhoz a kőkörhöz, amit Craigh na Dunnak hívnak. – Claire arca
teljesen nyílt volt, miközben egy kicsit közelebb hajolt a férfihoz. – Erre
komoly okom van, különben nem kérnék ilyet. Magam akarom elvinni
Briannát a kőkörhöz, de attól tartok, nem árulhatom el magának, miért,
legalábbis egyelőre. Idővel megteszem, de még nem. Megígéri?

Roger fejében egymást kergették a gondolatok. Szóval mégsem Broch
Tuarachtól akarja távol tartani a lányát! Az egyik rejtély magyarázatot
nyert, csak hogy egy másikat mélyítsen el még jobban.

– Ha ezt szeretné – felelte végül. – Hát persze.

– Köszönöm. – Claire megérintette a karját egyszer, könnyedén, majd elfordult, és elindult. Ahogy Roger a fényben kirajzolódó sziluettjét figyelte, hirtelen eszébe jutott valami. Talán nem ez volt a legjobb pillanat arra, hogy megkérdezze, de ártani nem árthatott.

– Ó, dr. Randall... Claire?

Claire visszafordult, és a szemébe nézett. Most, hogy a figyelemeltérő Brianna eltűnt, Roger észrevette, hogy Claire Randall maga is nagyon szép nő. Az arcára pírzt csalt a whisky, a szeme pedig a legkülönösebb aranybarnában játszott, figyelte meg Roger – mintha kristályba rejtett borostyán lenne.

– Az összes feljegyzésben, amit ezekkel a férfakkal kapcsolatban táltam – magyarázta Roger, óvatosan megválogatva a szavait –, említésre került egy bizonyos James Fraser kapitány, aki láthatóan a vezetőjük volt. De a maga listáján nem szerepelt. Felmerült bennem, hogy tud-e vajon róla valamit?

Claire néhány pillanatra teljesen mozdulatlaná meredezett, ami arra emlékeztette Rogert, ahogyan a nő a megérkezésekor viselkedett, azon az első délutánon. De egy másodperc elteltével kicsit megrázta magát, és látványos közömbösséggel felelt.

– Igen, tudok róla. – Higgadtan beszélt, de az arcából minden szín kiszállt, és Roger látta, hogy egy apró ér ver hevesen a nyaka tövében. – Azért nem tettem fel a listára, mert azt már tudom, vele mi lett. Jamie Fraser elesett Cullodennél.

– Biztos ebben?

Claire, mintha alig várná, hogy elmehessen, felkapta a retiküljét és végignézett a folyosón a fürdőszoba felé, ahol az ősrégi kilincs zörgése jelezte, hogy Brianna épp a kijutással próbálkozik.

– Igen – felelte, nem nézve vissza. – Meglehetősen biztos vagyok ebben. Ó, Mr. Wakefield... Úgy értem, Roger – kapta vissza a pillantását, a férfira szegezve azt a furcsa színű szemét. Ebben a fényben szinte sárgának tűnik, gondolta Roger; egy nagymacska, egy leopárd szeme.

– Kérem – folytatta Claire –, ne említse Jamie Frasert a lányom előtt.

Későre járt, és már régen nyugovóra kellett volna térnie, de Roger azon kapta magát, hogy képtelen elaludni. Akár Fiona felzaklató jelenléte miatt, akár Claire Randall érthetetlen önellentmondásai miatt, vagy csak az izgatottság miatt, hogy Brianna Randall-lal mehet terepmunkára, de teljesen éber volt, és nagyon úgy tűnt, hogy az is marad. Ahelyett, hogy vergődött, forgolódott vagy bárányokat számolt volna, úgy döntött, kihasználja az álmatlanságát. Ha egy kicsit beletúr a tiszteletes papírjaiba, valószínűleg pillanatok alatt elalszik.

Fiona lámpája még mindig égett a folyosó másik végén, de Roger lábujjhegyen ment el a lépcsőig, hogy ne zavarja. Utána felkattintotta a dolgozósoba villanykapcsolóját, és pár másodpercig csak állt ott, az előtte álló feladat nagyságát latolgatva.

A fal jól tükrözte Wakefield tiszteletes elméjét. A dolgozósoba egyik teljes oldalát beborította, vagyis egy hatszor négy és fél méteres parafalapról volt szó. Az eredeti fából szinte semmi nem látszott az egymás hegyére-hátára felhelyezett papírok, cetlik, fényképek, stencilezett lapok, számlák, elismervények, madártollak, érdekes bélyegeket tartalmazó borítékdarabok, névjegykártyák, kulcskarikák, képeslapok, gumiszalagok és egyebek mögött.

A egyes mindenféle helyenként több réteg mély volt, a tiszteletes mégis mindig képes volt hiba nélkül odanyúlni, ahonnan kellett neki valami. Roger úgy gondolta, a fal biztosan egy annyira bonyolult rendezőelv szerint van összeállítva, hogy azt még az amerikai űrtudósok sem lennének képesek dekódolni.

Roger kételkedve meredt a falra. Nem látott olyan logikus pontot, ahonnan elindulhatna. Bizonytalanul a Nagygyűlés időpontjainak stencilezett listájáért nyúlt, amit a püspöki hivatalból küldtek szét, de a figyelmét az alatta lévő, zsírkrétával rajzolt sárkány képe kötötte le, melynek tágra nyílt orrlikaiból még művészi füstfelhők is bodorodtak, kitért szájából pedig zöld lángok lövelltek elő.

ROGER, ez állt nagy, esetlen nyomtatott betűkkel a lap alján. Roger halványan emlékezett, ahogyan hajdan elmagyarázta, hogy a sárkány azért fúj zöld tüzet, mert csak spenótot eszik. Hagyta, hogy a Nagygyűlés listája visszahulljon a helyére, és elfordult a faltól. Ezzel majd később megbirkózik.

Az asztal a hatalmas tölgylapjával és legalább negyven teletömött fiókjával is sétagaloppnak tűnt a falhoz képest. Roger sóhajtvá odahúzta a megviselt irodai széket, és leült, hogy szétválogassa a papírokat, amiket a tiszteletes megtartásra érdemesnek ítélt.

Egy kupacba a még kifizetendő számlák. Egy másik kupacba a hivatalosnak tűnő papírok: gépjármű törzskönyvek, vámáru-nyilatkozatok és építészeti ellenőri igazolások. Egy harmadik kupacba a történelmi jegyzetek és okmányok. Egy negyedikbe a családi emlékek. Az ötödikbe – és messze a legnagyobbba – mehet a szemét.

Roger mélyen elmerült a feladatban, és nem hallotta, ahogy kinyílik mögötte az ajtó, de még a közeledő léptekeket sem. Hirtelen egy hatalmas teáskanna jelent meg mellette az asztalon.

– He? – egyenesedett fel pislogva.

– Úgy gondoltam, talán jólesne magának egy kis tea, Mr. Wake... már-mint Roger – tett le Fiona egy kis tálcát, amin egy csésze, egy csészealj és egy tányér keksz volt.

– Ó, köszönöm. – Ami azt illeti, Roger időközben megéhezett, és most olyan barátságos mosolyt vetett Fionára, ami a lány kerek, fehér arcába küldte a vért. Ettől láthatóan felbátorodva Fiona nem lépett a távozás mezejére, hanem felült az asztal egyik sarkába, és odaadó figyelemmel bámulta, ahogy Roger a munkáját végzi két falat csokis keksz között.

Attól a furcsa érzéstől indíttatva, hogy valami módon jeleznie kellene, hogy tudatában van a lány jelenlétének, Roger felemelt egy félig elrágott kekszet, és azt motyogta: – Finom.

– Tényleg? Tudja, én sütöttem. – Fiona vörössége még mélyebb lett. Vonzó kislány ez a Fiona. Kicsi, kerek, sötét, göndör hajjal és nagy, barna szemekkel. Roger hirtelen azon kapta magát, hogy felmerül benne a kérdés, vajon tud-e Brianna Randall főzni, majd megrázza a fejét, hogy kiverje belőle ezt a gondolatot.

Fiona láthatóan hitetlenkedésnek vette ezt a mozdulatot, és közelebb hajolt. – Nem, tényleg – erősködött. – A nagyim receptje, abból csináltam. Mindig azt mondta, hogy ez volt a tiszteletes kedvence. – A nagy, barna szemek egy kicsit elfelhősödtek. – Az összes szakácskönyvét és dolgát rám hagyta. Mivel, ugye, én voltam az egyetlen lányunokája.

– Nagyon sajnálom a nagyanyját – felelte Roger őszintén. – Gyorsan ment el, ugye?

Fiona gyászos arccal bólintott. – Ó, igen. Egyik nap napközben még olyan volt, mint ifjúkorában, majd vacsora után azt mondta, hogy egy kicsit fáradt, és felment lefeküdni. – A lány felvonta a vállát, majd hagyta, hogy lehulljon. – Elaludt, és nem ébredt fel többé.

– Az kellemes halál – felelte Roger. – Örülök neki. – Mrs. Graham azóta az udvarházhoz tartozott, hogy Roger ideérkezett, riadt, frissen elárvult ötévesként. A már akkor is középkorúnak számító nőnek özvegyen, felnőtt gyerekekkel is sikerült egyfajta stabil, butáskodást nem tűrő anyai szeretetet nyújtania Rogernek az iskolai szünidők alatt, amikor hazatért az udvarházba. Mrs. Graham és a tiszteletes furcsa párost alkotak, de kettőjüknek mégis sikerült otthonná varázsolniuk az öreg házat.

Roger az emlékeitől meghatva Fiona kezéért nyúlt, és megszorította. A lány viszonzta ezt, és barna szeme hirtelen olvadásnak indult. Kicsi, rózsabimbószerű szája szétnyílt, és Roger felé hajolt, aki a fülén érezte a meleg leheletét.

– Ööö, köszönöm – nyögte ki a férfi. Úgy rántotta ki a kezét a szorításból, mintha megégett volna. – Nagyon köszönöm. A... a... teát, meg minden. Finom. Finom volt. Nagyon finom. Köszönöm. – Ezzel elfordult, és sietve egy újabb kupac papírért nyúlt, hogy elrejtse a zavarát, és ötletszerűen kikapott egy csomag újságkivágást a legközelebbi fiókból.

Kitekerte a sárga kivágásokat, és szétterítette őket az asztalon, a tenyerével tartva lent a szélüket. A homlokát ráncolva a látványosan mély összpontosítástól még jobban az elmosódott szöveg fölé hajtotta a fejét. Fiona pár pillanattal később egy mély sóhaj kíséretében felegyenesedett, és a léptei egyre halkabbá váltak az ajtó felé menet. Roger nem nézett fel.

Maga is mélyet sóhajtván egy másodpercre lehunyta a szemét, és egy gyors hálaimeget mondott köszönetképpen a megmeneküléséért. Igen, Fiona vonzó lány. Igen, egyértelműen remek szakács. Ugyanakkor kotnyeles, minden lében kanál, idegesítő, és egyértelműen a házasság a célja. Ha még egyszer hozzáér ahhoz a rózsás bőrhöz, egy hónapba sem telik, és megszólalnak az esküvői harangok. De ha azok a harangok valaha megszólalnak, az egyházközség anyakönyvében a Roger Wakefieldé mellett

álló név Brianna Randallé lesz, ha Rogernek bármi beleszólása van az ügybe.

Azon töprengve, hogy vajon *mennyi* beleszólása lehet, Roger kinyitotta a szemét, majd pislogott egyet. Mert ott állt előtte a név, amit az esküvői meghívókra képzelt – a Randall.

Persze nem Brianna Randallé. Claire Randallé. A cikk címsorában az állt, hogy „VISSZATÉRT A HALÁLBÓL”. Alatta a húsz évvel fiatalabb Claire Randall képe volt, aki az arckifejezését leszámítva alig különbözött a jelenlegitől. A képen mereven ült egy kórházi ágyban, kócos, zászlóként lobogó hajjal, finoman metszett acélcsapdára emlékeztető ajkakkal, és azzal a rendkívüli szempárral, ami egyenesen a fényképezőgépbe meredt.

Roger döbbsen túrta át sebesen a kivágásokat, majd előről kezdte, hogy figyelmesebben is végigolvassa őket. Bár a lapok a lehető legszenzációhajhászból módon kezelték a történetet, tényekből kevés akadt.

Claire Randall, az elismert történész, dr. Franklin W. Randall felesége a skóciai Invernessben töltött vakációjuk során tűnt el, 1945 késő tavaszán. Az autót, amit vezetett, megtalálták, de maga a nő mintha eltűnt volna a föld színéről. Minden kutatás hiábavalónak bizonyult, a rendőrség és a kétségbeesett férj végül arra a következtetésre jutott, hogy Claire Randallt minden bizonnyal meggyilkolták, talán egy örült hajléktalan, és a testét valahol a környék szikláinak között rejtették el.

1948-ban pedig, három évvel később, Claire Randall visszatért. Kócosan, rongyokban öltözve találtak rá arrafelé bolyongva, ahol eltűnt. Bár az egészségi állapota jónak tűnt, talán egy kis alultápláltságot leszámítva, Mrs. Randall zavart volt és összefüggéstelenül beszélt.

Roger elcsodálkozott azon, hogy Claire Randall valaha összefüggéstelenül beszélhetett, majd végiglapozta a többi újságvivágást. Azokban alig talált többet annál az információnál, hogy Mrs. Randall a vizontagságokból és a sokból lábadozik egy helyi kórházban. Az állítólagosan hihetetlenül boldog férjéről, Frank Randallról is közöltek képeket. A férfi inkább döbbsen tűnt, mint boldognak, gondolta Roger kritikusan, nem mintha ezért hibáztatni lehetett volna.

Kíváncsian vizsgálta meg a képeket. Frank Randall karcsú, jóképű, arisztokrata külsejű férfi volt. Sötét, rosszfűs bájjal, ami a testtartásában

is megmutatkozott, ahogy a kórház kapujában állt meredten, ahol a fényképész váratlanul lekapta, miután épp meglátogatta a frissen visszakapott feleségét.

Roger végighúzta az ujját Frank Randall hosszú, keskeny állán és a feje körvonalán, majd ráébredt, hogy Brianna nyomai után kutat az apjában. A gondolat felkeltette az érdeklődését, úgyhogy felállt, és levette Frank Randall egyik könyvét a polcra. A hátsó borító belső oldalán egy jobb képet is talált a szerzőről. A fotográfián Frank színesben, teljes arccal jelent meg. Nem, a haja egyértelműen sötétbarna, nem vörös. Az a lángszínű gyönyörűség minden bizonnyal valamelyik nagyszülő öröksége a mélykék, macskaszzerűen vágott szemekkel együtt. Azok akármilyen szépek is, cseppet sem emlékeztetnek az anyjára. És az apjára sem. Akárhogy is próbálta, Rogernek egyszerűen nem sikerült meglelnie a tüzes istennőt a híres történész arcában.

Sóhajtván becsukta a könyvet, és összeszedte a kivágásokat. Tényleg fel kellene hagynia ezzel a holdkórossággal, és folytatnia a munkát, különben még egy évig is itt ülhet.

Éppen be akarta rakni a kivágásokat az emlékek kupacába, amikor megragadta a figyelmét az egyik, aminek a „*Tündék rabolták el?*” volt a címe. Vagyis nem is a kivágás, hanem a tetején szereplő dátum. 1948. május 6.

Roger óvatosan tette le a kivágást, mintha egy bomba lenne, ami bármikor felrobbanhat a kezében. Lehunyta a szemét, és megpróbálta felidézni azt a beszélgetést Randallékkal. „Massachusettsben be kell tölteni a huszonegyet, mielőtt törvényesen ihatna az ember” – magyarázta neki Claire. „Briannának hátravan még addig nyolc hónapja”. Akkor húsz. Brianna Randall húszéves.

Mivel képtelen volt elég gyorsan visszaszámolni, Roger felkelt, és vacakolni kezdett az öröknaptárral, amit a tiszteletes egy üres helyen tartott a zsúfolt falán. Megtalálta a dátumot, és csak állt ott, a papírra nyomva az ujját, miközben a vér kiszállt az arcából.

Claire Randall a rejtélyes eltűnéséből kócosan, alultápláltan, összefüggéstelenül beszélve... és terhesen került elő.

Roger idővel végül elaludt, de a hosszú ébrenléte következményeként későn és fáradt szemekkel ébredt, szűnni nem akaró fejfájással, amin sem a hideg zuhany, sem Fiona csivitelése a reggeli felett nem igazán segített.

Ez az érzés annyira eluralkodott rajta, hogy otthagyta a munkát és kiement a házból sétálni egyet. Miközben a szemerkélő esőben bandukolt, úgy találta, a friss levegő segít a fejfájásán, de sajnálatos módon a gondolatait is eléggé kitisztította ahhoz, hogy ismét az előző éjszaka felfedezéseinek következményein kezdjen gondolkodni.

Brianna nem tudja. Ez elég nyilvánvaló volt abból, ahogy az elhunyt apjáról beszél – vagyis a férfiről, akiről azt *hiszi*, hogy az apa volt, Frank Randallról. Claire pedig feltételezhetően nem is akarja, hogy tudja, különben maga mesélte volna el a lánynak. Hacsak ez a skóciai út nem a vallomás előjátéka. A vér szerinti apja minden bizonnyal skót volt; végtére is, Claire Skóciában tűnt el – és bukkant fel újra. Vajon még mindig itt lehet?

Ez döbbenetes gondolat volt. Vajon Claire azért hozta el a lányát Skóciába, hogy bemutassa az igazi apjának? Roger kételkedve megrázta a fejét. Az ilyesmi fene kockázatos. Minden bizonnyal nagyon megrázná Briannát, és Claire-nek magának is pokolian fájdalmas lehet. Az apát is halálra ijeszthetné. És a lány egyértelműen Frank Randall elkötelezett híve. Hogy fogja érezni magát, ha rájön, hogy a férfihoz, akit egész életében szeretett és istenített, mégsem fűzi semmilyen vérségi kötelék?

Roger minden szereplővel együttértett, önmagát is beleértve. Ő nem akart semmi ilyesminek a részesévé válni, és azt kívánta, bár ugyanolyan boldog tudatlanságban lehetne, mint előző nap. Kedvelte Claire Randallt, nagyon kedvelte, és azon kapta magát, hogy a házasságtörésének gondolatát ízléstelennek tartja. Ugyanakkor kinevette magát ezért a régimódi szentimentalizmusért. Ki tudja, milyen volt az élete Frank Randall mellett? Lehet, hogy jó oka volt arra, hogy elszökjön egy másik férfival. De akkor miért jött vissza?

Roger izzadtan és rossz hangulatban tért vissza a házhoz. Az előszobában levetette magáról a kabátját és felment, hogy megfürödjön. A fürdés néha megnyugtatta, és most nagy szükségét érezte, hogy megnyugodhasson.

Végigfuttatta a kezét a vállfák során a szekrényében, az agyonhordott, fehér köpenyének puha vállát keresve. Majd egy pillanatnyi habozás után inkább mélyen benyúlt a szekrénybe, félretolva a rúdon lógó akasztókat, amíg el nem érte, amit akart.

Szeretettel mérte végig a kopott, vén köpenyt. A sárga alapszín okker-ré sötétedett, de a színes pávák éppen olyan élénkek voltak, mint régen, ahogy uraskodó göggel terítették szét a farkukat, fekete gyöngyhöz hasonló szemekkel méregetve a szemlélőt. Roger az orrához emelte a puha anyagot, és mélyen beleszipantott, miközben lehunyta a szemét. A Bor-kum Riff és a kiöntött whisky halvány illata olyan elevenen hozta vissza Wakefield tiszteletest, ahogy még az apja üzenetekkel teli fala sem volt képes.

Ő, hányszor érezte ugyanezt a megnyugtató illatot, némi Old Spice kölnivízzel fűszerezve, miközben az arcát a selyem csúsós simaságához nyomta, és a tiszteletes kövérkés karja védelmezően köré fonódott, menedéket ígérve neki. Az öreg többi ruháját az Oxfamnek adományozta, de ettől valahogy nem volt képes megválni.

Hirtelen ötlettől indítatva a fedetlen vállára csúsztatta a köpenyt, és enyhén meglepődött könnyed melegségétől, ami olyan volt, mintha ujjak cirógatnák a bőrét. Élvezettel mozgatta meg a vállát a selyem alatt, majd szorosabban a testére vonta, laza csomóba kötve rajta az övet.

Fiona esetleges támadásaira felkészülve ment végig a fenti folyosón a fürdőszobáig. A forróvizés kazán úgy állt a fürdőszoba főhelyén, mint egy szent forrás őre, tömzsin és megingathatatlanul. Roger ifjonti emlékeinek egy másik darabja a heti rettegéshez fűződött, ahogy egy kovakővel próbálja meggyújtani a kazánt, hogy felmelegítse a vizet a fürdéshez, miközben a gáz a feje felett baljós sziszegéssel szökik kifelé, a keze pedig, ami verejtékes a rettegéstől, hogy robbanást okoz és ettől ő a helyszínen szörnyethal, ügyetlenül csúszkál a szikragyújtó fémrészén.

A titokzatos belső részein végrehajtott hajdani operáció óta automatává lett kazán most csendesen bugyborékolat magában, az alján lévő gázkör láthatatlan lánggal égett a fémborítás mögött. Roger teljesen kinyitotta a repedt „Meleg” csapot, majd hozzátett egy félfordulatnyi „Hideg”-et, utána pedig a tükör előtt állva nézte magát, miközben várta, hogy megteljen a kád.

Semmi különösebb baj nincs vele, állapította meg a hasát behúзва és teljes hosszában felegyenesedve az ajtóban látható tükörképe előtt. Feszés, karbantartott, hosszú lábú, de nem szúnyog. Vállban talán egy kicsit csapott? Kritikusan hunyorogni kezdett, karcsú testét előre-hátra tekerve.

Beletúrt sűrű, fekete hajába, amíg az úgy fel nem borzolódott, mint egy borotvaecset, és megpróbálta hosszú hajjal és szakállal elképzelni magát, ahogy néhány tanítványa járt. Vonzóan nézne ki, vagy egyszerűen csak szakadtan? Talán egy karika is kellene a fülébe, ha már itt tartunk. Akkor esetleg kalózosnak tünne, mint Edward Teach vagy Henry Morgan. Összevonta a szemöldökét, és kivicsorította a fogát.

– Grrrrr! – mondta a tükörképének.

– Mr. Wakefield? – felelte a tükörképe.

Roger döbbenet hátraugrott, és fájdalmasan beütötte a lábujját az ősrégi fürdőkád kiálló oroszlánlábába.

– Jaj!

– Jól van, Mr. Wakefield? – kérdezte a tükör. A porcelán ajtógomb megzörrent.

– Persze, hogy jól vagyok! – csattant fel Roger ingerülten, az ajtóra meredve. – Menjen innen, Fiona, fürdöm!

Az ajtó túlsó oldaláról kuncogás hangzott fel.

– Óóó, ma már másodszor. Nem vagyunk egy *kicsit* piperkőcök? Nem akar egy kis indiai szappant? Ott van a szekrényben, ha igen.

– Nem, nem akarok – morogta Roger. A vízszint éppen a kád közepéig ért, úgyhogy elzárta a csapot. A hirtelen beállt csend megnyugtató volt, és Roger mélyen beszívta a gőzt a tüdejébe. A melegtől egy kicsit fintorogva belelépett a vízbe, és óvatosan leereszkedett, érezve, ahogy könnyű verejtékréteg vonja be az arcát, miközben végigrohan a testén a forróság.

– Mr. Wakefield? – a hang visszatért, és úgy csiripelt az ajtó túloldalán, mint egy dühös vörösbecy.

– *Tűnjön el*, Fiona – csikorgatta a fogát Roger, miközben visszaereszkedett a kádba. A gőzölgő víz olyan vigasztalóan emelkedett köré, mintha a szeretője karja lenne. – Mindenem megvan.

– Nem, nincsen – felelte a hang.

– De igen. – Roger tekintete végigfutott a tiszteltet parancsoló mennyiségű üvegen, tartályon és eszközökön, amik a kád feletti polcon

sorakoztak. – Háromféle sampon. Hajkondicionáló. Borotvakrém. Borotva. Mosdószappan. Pipereszappan. Borotvaszesz. Kölni. Dezodor. Semmi nem hiányzik nekem, Fiona.

– Hát a törölköző? – kérdezte a hang kedvesen.

Miután egyetlen pillantást vetett a fürdőszoba tökéletesen törölközőmentes belső terére, Roger lehunyta a szemét, összeszorította a fogát, és lassan elszámolt tízig. Amikor ez nem bizonyult elegendőnek, felment húszig. Majd amikor úgy érezte, immár képes anélkül válaszolni, hogy habzana közben a szája, higgadtan azt felelte:

– Rendben, Fiona. Tegye le az ajtó elé. Utána viszont kérem, *nagyon szépen* kérem, *tűnjön el*.

Egy kis zörgés odakintről, amelyet vonakodva távolodó léptek hangja követett, és Roger megkönnyebbült sóhajjal adta át magát a meghitt magány örömeinek. Béke. Csend. Fiona nélkül.

Most, hogy képes volt tárgyilagosabban elgondolkozni a felkavaró fedezésén, egyszeriben felettébb kíváncsi lett Brianna rejtélyes valódi apjára. A lányából kiindulva a férfi különlegesen vonzó lehetett fizikailag; vajon ez önmagában elég lehetett ahhoz, hogy elcsábítson egy olyan nőt, mint Claire Randall?

Az már felmerült benne, hogy Brianna apja skót lehetett. Vajon Invernessben élt vagy esetleg *él* is? Úgy képzelte, az ilyesfajta közelség magyarázatul szolgálhat Claire idegességére, és a titokzatoskodó benyomásra, amit kelt. De vajon a hozzá intézett furcsa kéréseit is megmagyarázza? Nem akarja, hogy a Craigh na Dunre vigye Briannát, sem azt, hogy a Broch Tuarach-i férfiak kapitányának nevét megemlítsa a lánynak. Mi az ördögért nem?

Egy váratlan gondolattól hirtelen felült a kádban, amitől a víz örülten csapkodni kezdte annak kovácsoltvas oldalait. Mi van, ha nem a tizennyolcadik századi jakobita katona érdeklí a nőt, csak a *neve*? Mi van, ha a férfit, aki 1947-ben teherbe ejtette a lányával, szintén James Frasernek hívták? Ez elég gyakori név a Felföldön.

Igen, gondolta, ez megmagyarázhatja. Csakúgy, mint ahogy Claire kívánsága, hogy maga szeretné megmutatni a lányának a kőkört, talán szintén az apja rejtélyével áll kapcsolatban; talán ott találkozott a férfival, vagy esetleg ott fogant Brianna. Roger pontosan tudta, hogy a kőkört

gyakran használják találkahelyként; ő maga is vitt oda lányokat középiskolás korában, a kőkör pogány rejtélyességében bízva, hátha attól levetik a lányok a tartózkodásukat. Minden esetben működött.

Elképedésére hirtelen maga előtt látta Claire Randall finom, fehér tagjait, amint vad szabadossággal fűződnek össze egy vörös hajú férfi meztelen, megfeszülő testével, és a két test csúszosan az esőtől és foltosan a fűtől extázisban vonaglik az álló kövek között. Ez a vízió annyira döbbenetesen konkrét volt, hogy Roger reszketni kezdett tőle, miközben verejték szaladt végig a mellkasán, hogy a fürdő gőzölgő vizében tűnjön el.

Jézus! Hogyan tud majd Claire Randall szemébe nézni, amikor legközelebb találkoznak? És mit mond majd Briannának, ha már itt tartunk? „Olvasott mostanában jó könyveket? Látott jó filmeket? Tudta, hogy ön zabigyerek?”

Roger megrázta a fejét, hogy kitisztuljanak a gondolatai. Az igazság az volt, hogy egyértelműen fogalma sem volt arról, hogy innentől mit tegyen. Zavaros egy helyzet. Roger semmilyen formában nem akart belekeveredni, és mégis kénytelen volt. Kedvelte Claire Randallt; Brianna Randallt is kedvelte – az igazat megvallva, sokkal többet érzett iránta pusztán kedvelésnél. Szerette volna megvédelmezni, és amennyire lehet, minden fájdalomtól megóvni. De erre mégsem látott módot. Nem tehetett mást, mint hogy tartja a száját, amíg Claire Randall meg nem teszi, amit tenni tervez. És utána ott legyen, hogy segítsen összeszedni a cserepeket.